

บทนำ จุดเริ่มต้นของคุณเลขาน

ดิอะองดาว พบคนดี มีนัดกับเพื่อนสนิทที่คบหากันมาตั้งแต่
ชั้นอนุบาลกระทั่งเรียนจบมหาวิทยาลัย แม่ตอนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย
จะเลือกเรียนคนละคณะ แต่ก็ยังติดต่อกันสม่ำเสมอ ความสนิทสนม
ไม่เคยเปลี่ยน

ครอบครัวสนิทกันดี ทั้งสามสาวก็มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้น
ไม่ต่างจากพี่น้องคลานตามกันมา

แต่บทจะมีเรื่องชวชยเกิดขึ้นในชีวิต ก็ต้องเกิดขึ้นพร้อมกันด้วย
หรือ? ละอะองดาวสบตากับเพื่อน แล้วก็เลื่อนไปสบตากับเพื่อนอีกคน
แล้วทั้งสามสาวก็ถอนหายใจออกมาพร้อมกัน

“โอย! ฉันอยากจะบ้าตาย”

เจ้าของเสียงอันดัง ทำทางไถลคลุ้มคลั่งนั้นคือ พรราวตะวัน ศัตรู
ต้องพ่าย แม่สาวหน้าหวานที่มีนิสัยหัวท้าวแตกต่างจากหน้าตาลิปัล

พรราวตะวันลุกขึ้นยืน เอามือขยี้หัวตัวเอง ไม่ห้วงสวย เพราะ
เรื่องความสวยพรราวตะวันไม่เคยให้ความสนใจ ที่เกิดมาแล้วสวยได้

ขนาดนี้ เพราะบิดามารดาให้มา พรราวตะวันไม่ได้ร้องขอ

พรราวตะวันใกล้จะอาละวาดแล้ว!

สกาเวเดือน มั่งมีความสุข รีบลุกขึ้นขยับเข้าไปหาเพื่อน แล้วก็จัดการยกมือขึ้นปิดปากพรราวตะวัน อีกมือออกแรงดึงแม่สาวห้าวให้นั่งลงบนเก้าอี้ แล้วก็กำมือทุบลงบนหลังของเพื่อน

พรราวตะวันมีอาการเหมือนจุกแน่นที่อธิบายไม่ถูก บรรยายไม่ได้ แต่การแหกปากไวยวายต้องหยุดลงกะทันหัน แล้วเปลี่ยนไปโศกอีกเด็กแทน

“ฉันขอโทษนะแก”

เสียงขอโทษขอโพยด้วยความตกใจของสกาเวเดือนดังขึ้น เธอยิ้มจิตเจื่อนให้เพื่อน ทำยังไงได้ สกาเวเดือนดันมีรูปร่างบอบบางอ่อนแอ สวยโสภาคเหมือนจะปลิวลม แต่แรงเยอะเหมือนหนักก็พ่ายกน้ำหนักไม่มีผิด!

“ไอ้เดือน แกจะฆ่าฉันหรือ”

“ฉันเปล่านะ ฉันแค่จะห้ามแก ฉันตบเบาๆ เอง”

“เบาบ้านแกนะลิ”

“ลัฟเพ ลัตตา ลัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย...”

“หยุด!”

สกาเวเดือนและพรราวตะวันหันไปมองจ้องระอองดาวและกล่าวขึ้นพร้อมกัน คนที่ยกมือขึ้นประกบเข้าหากันแล้วเริ่มสวดมนต์บทแผ่เมตตา ยกมือขึ้นสูงเล็กน้อย ก่อนจะลดมือลง

“แกจะฆ่าแม่เมตตาอะไรตอนนี้ไอ้ดาว”

“ก็แกกับตะวันทะเลาะกันไม่หยุด ฉันก็เลยแผ่เมตตาเพื่อให้พวกแกได้สติ ดูสิยังท่องไม่จบบทเลย พวกแกก็ได้สติแล้ว”

ระอองดาวพูดเสียงนุ่มละมุน แล้วก็ยิ้มตาใสจริงใจส่งไปให้เพื่อนรัก สกาเวเดือนกับพรราวตะวันหันมาสบตากันแล้วก็ต้องถอนหายใจ

ออกมาเฮือกใหญ่

“แล้วทำไมแกไม่แผ่เมตตาให้ตัวเองบ้าง เพื่อจะได้ช่วยแกจากสถานการณ์ฉุกเฉินที่เกิดขึ้น”

“ฉันสวดแล้วเดือน”

“แต่ไม่ได้ผล?”

“คงเป็นเพราะฉันกับเขาทำกรรมร่วมกันมา ชาตินี้ฉันถึงต้องไปชดใช้กรรมให้เขา ความจริงฉันก็ทำใจลำบากเหมือนกันนะ การทำงานกับผู้ชาย ก็ต้องพบเจอกันบ่อยๆ อาจจะมีการแตะเนื้อต้องตัวกัน เรื่องแบบนี้ผิดศีลด้วยสิ”

พราวตะวันอยากจะเอาหัวโขกกำแพงให้รู้แล้วรู้รอด ละอองดาวมีความคิดแปลกประหลาด กระทั่งคำพูดก็ยิ่งแปลกประหลาด แต่ที่คบกันได้ ก็คงเพราะพวกเธอแต่ละคนมีความประหลาดในตัว จนไม่มีใครคบเลยต้องคบกันเอง

“แกนี่ก็คิดไปได้นะไอ้ดาว”

“มีอะไรหรือคะตะวัน”

“ไม่มีหรอก อย่าสนใจฉันเลย”

“สรุปว่าแกยอมที่จะไปทำงานเป็นเลขาฯ ให้คุณรอมแล้วใช่ใหม ไอ้ดาว”

ละอองดาวถอนหายใจแรงๆ แล้วก็ยกมือทาบน้ำออก ก่อนจะพยักหน้ากับเพื่อน ซึ่งแต่ละคนก็มีปัญหาแตกต่างกันไป

ที่นัดพบกันในวันนี้ ก็เพื่อแชร์ปัญหาและอยากระบาย แต่ก็คงยากที่จะแก้ไข อย่างละอองดาวเองก็ต้องไปทำงานกับหนุ่มไฮโซเนื้อหอม

รอม มาร์วิค วิศณูราช

หรือชื่อที่ใช้ในวงการธุรกิจโลกว่า มาร์วิค แมคโลวิก

“ใช่จะเดือน คุณป้าต้องการความช่วยเหลือ ฉันคงปฏิเสธไม่ได้ ฉันต้องทำงานกับคุณรอม จนกว่ากรรมที่เราพร้อมทำกันมาจะสิ้นสุดลง”

“ขอให้แกโชคดีนะดาว”

“ถ้าไอ้เจ้านายนั่นเกิดขึ้น แล้วคิดจะทำอะไรไม่ดีกับแก แกโทรศัพท์หาฉันเลยนะ ฉันจะส่งไอ้เดือนไปจัดการให้เอง”

“อ้าว ทำไมแกไม่ไปเองไอ้ตะวัน”

“เดือน แกก็ถามไม่คิด แกแรงเยอะกว่าฉัน จะสู้กับผู้ชายตัวโตแบบนั้นก็ต้องอาศัยแรงของแกแล้วละ”

“เพื่อนทรยศ”

“เรื่องแค่นี้แกช่วยดาวมันไม่ได้หรือไง”

“ลัฟเพ ลัตตา ลัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย...”

“หยุด!”

ละอองดาวไม่มีโอกาสได้ทอจนจบ สติของเพื่อนก็กลับมาอีกจนได้ ละอองดาวคลี่ยิ้มหวานล้ำ ทำเอาสกาเวเดือนกับพรราวตะวันต้องถอนหายใจออกมาพร้อมกัน

“เฮ้อ!”

“ได้สติกันแล้วสินะ”

“ถ้าแกคิดแบบนั้นแล้วสบายใจ ก็ตามสบายเถอะดาว”

“ตะวันหมายความว่ายังไงเหรออ”

“ช่างเถอะ แกไม่ต้องสนใจฉันเหรอก”

พรราวตะวันหันไปกอดพนักเก้าอี้แทนการสนทนากับละอองดาว ละอองดาวเหมือนจะยอมรับปัญหาของตัวเองได้ แต่กับพรราวตะวันล่ะ? ไม่เลย!

พรราวตะวันไม่ยอมยกยอมรับ!

“แต่ดีนะที่แกทำได้ ดาว”

“ฉันไม่มีทางเลือก”

ละอองดาวไม่มีทางเลือก จะบอกว่ากลับตัวก็ไม่ได้ จะเดินต่อไป ก็ถูกจุดรั้งเอาไว้ ไปทางซ้ายก็ถูกขวาง ไปทางขวาก็โดนบีบ

บัญชาของแม่!

ทำให้ละอองดาวหมดสิ้นหนทาง เมื่อไม่มีทางออก ละอองดาว
ก็ต้องให้กำลังใจตัวเองด้วยการปลอบโยนตัวเองตามความเชื่อของเธอ

“ขอให้แกโชคดีดาว คุณรอมได้ชื่อว่าเป็นเพลย์บอยด้วยนะ”

“คงไม่เป็นไรหรอกเดือน เขาคงไม่สนใจฉันหรอก ฉันเช็คข้อมูล
ของเขาแล้ว แฟนสาวของเขาแต่ละคนมีแต่ดารา นางแบบ คนดัง แล้วก็
ไฮโซเหมือนกันกับเขา แต่ละคนสวยๆ ทั้งนั้นเลย”

ละอองดาวยิ้มให้เพื่อน ส่วนหนึ่งที่ทำให้เธอสบายใจขึ้น จากการ
ที่ต้องไปทำงานใกล้ชิดกับรอม ก็เพราะข้อมูลเรื่องผู้หญิงของเขา

รอมชอบผู้หญิงสวย

ละอองดาวคิดว่าตัวเองไม่ใช่คนสวย เพราะฉะนั้นละอองดาว
คิดว่าเธอจะรอดพ้นจากการต้องถูกเจ้านายคุกคาม

ความแน่นอนคือความไม่แน่นอน

ความแน่นอนคือความไม่แน่นอน!

จากที่มั่นใจว่าตัวเองจะรอดพ้นจากเงื้อมมือของ รอม มาร์วิค
วิศนุราช ละอองดาวก็พบว่า

‘เธอคิดผิด!’

“ปะ...บอส!”

ละอองดาวกำลังมีปัญหานักหญิงที่แก้ไขไม่ได้ บอสหนุ่มเนื้อ
หอมฟุ้งของเธอ นอกจากเนื้อหอมแล้ว เขายังเจ้าอารมณ์ บ้าอำนาจ
ชอบสั่ง มีหน้าซ้ำยังเอาแต่ใจตัวเองแบบสุดๆ

บอสบ้าอำนาจรวบเธอด้วยสองมือ จับยกร่างเล็กบอบบาง
ของละอองดาวขึ้นไปนั่งบนโต๊ะทำงาน

เป็นเลขาฯ ควรต้องนั่งเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของเจ้านาย แต่
เจ้านายกลับเลือกให้เธอนั่งบนโต๊ะทำงาน

แบบนี้มันไม่ถูกต้อง!

ละอองดาวได้แค่เถียงเขาในใจ ในใจเธอคิดเร็วมาก แต่ปากเธอ

พูดซ้ำ พูดไม่ทัน มีหน้าซ้ำพอดูดวงตาดุดันของเขามองมา ละอองดาวก็เหมือนคนถูกสะกดจิต จะหายใจยังต้องหายใจเบาๆ กลัวเขาจนขึ้นสมอง นับประสาอะไรกับการจะอัปาทไต่เถียงเขา บอสร้ายลตไบหน้าคมเข้มลงต่ำ

เลขาฯ สาวในชุดเดรสสีชาวยาวคลุมเข่า สวมเสื้อนอกสีดำแขนยาวทับชุดเดรสน่ารัก ตื่นตระหนกกับท่วงท่าที่บอสหนุ่มกำลังคุกคามเธอ เลขาฯ กับเจ้านายไม่จำเป็นต้องใกล้เคียงกันถึงขนาดนี้ เขายืนอยู่ตรงหน้าเธอ แล้วยังเบียดตัวเข้าไปหาเรื่อยๆ

ละอองดาวพยายามหนีขาเข้าหากัน รอมก็ใจร้ายเหลือเกิน จับขาเธอแยกออกจากกัน แล้วแทรกกายเข้าไปยืนระหว่างเรียวยาสวยและเท้าแขนคร่อมร่างเธอไว้

ท่านั่งอะไรกัน!

ไม่สุภาพเลยสักนิด!

“บะ...บอส”

“ไม่ต้องแก้มั่งทำเสียงสั้น”

“ไม่ได้แก้มั่งนะคะ”

“เถียง?”

หน้าตาออกไปทางฝรั่งมากกว่าคนไทย แต่กลับพูดภาษาไทยชัดเจน ทำเสียงดุดันได้น่ากลัวเหลือเกิน ตอบบ๊ีบ สวนกลับบ๊ีบ จนเลขาฯ กลัวหัวหดแล้ว

“เปล่า นะคะ”

“เถียง?”

ขมขู่กันเข้าไปสิ ละอองดาวไม่ได้เถียงเสียงหน่อย เสียงมันสั้นไปเอง เธอไม่ได้แก้มั่ง เธอจะอัปาทอธิบาย แต่พอสบกับนัยน์ตาดูๆ เข้า ละอองดาวก็ขวัญบิน กลัวเขาจนหัวหด ลิ่นเหมือนจะขาดความยึดหยุ่น พูดไม่ออกชั่วขณะ

“ไม่เถียงก็ได้ค่ะ”

ละอองดาวถอดเพิ่มเอกสารที่ถือไว้เข้าหาทรวงอกอวบอัด เหมือนจะไข่มันป้องกันแผงอกกว้างของเจ้านายหนุ่มที่อยู่ใกล้เหลือเกิน

ตั้งแต่ทำงานกับรอม วันแรกจนถึงวันนี้ผ่านมาสองสัปดาห์แล้ว ไม่มีวันไหนเลยที่ละอองดาวไม่ถูกเขาดู หรือหาเรื่องดู!

“เธอนี่มันยายซีฟุ้ง”

“ดาวเปล่านะคะ”

“เถียง?”

โอ๊ย! ชูกันอีกแล้ว มองกันด้วยสายตาคาดโทษ ละอองดาวคิดว่าตัวเองคงต้องสวดมนต์ในใจเพื่อขับไล่ปีศาจร้ายไปให้พ้นตัว

“หมาไม่รู้เรื่องที่ฉันมีนัดกับเอลล่า”

“โอ้...ชาวออกจะดังนี่คะ”

ละอองดาวตอบอ้อมแอ้ม พอเขาก็หันลงไปชิด หญิงสาวก็รีบยกเพิ่มขึ้นป้องกันตัวเอง ไม่ให้ใบหน้าของเจ้านายหนุ่มอยู่ใกล้ใบหน้าของเธอเกินไป

ตัวเองก็กลัวเขาจนตัวสั่นไปหมด รีบเบี่ยงหน้าไปด้านข้าง ได้ยินเสียงคำรามของบอสเจ้าอารมณ์ เพราะเพิ่มนั่นกระแทกเข้ากับหน้าเขาเต็มๆ

แต่เธอแรงน้อย และเขาหน้าหนา คงไม่เจ็บอะไรมากมายหรอก ส่วนโทษะนั้นนะ เป็นของแถมที่ไม่ได้ตั้งใจมากกว่า

“แต่หมาไม่รู้จากเธอใช่ไหม”

รอมกดเพิ่มเอกสารให้ลดต่ำลง ละอองดาวต้องหันไปสบตา กับเขา หญิงสาวปิดปากเงียบ ครุ่นคิดว่าควรตอบยังไงดี

“โกหก ผิดศีลนะ”

รอมยกคำพูดที่หญิงสาวชอบพูดติดปากขึ้นมาบีบคั้นเธอ ละอองดาวหน้าหงอย เงยหน้าขึ้นมองเขา แล้วก็ยอมพยักหน้า

“คะ ก็บอสมีนัดกับคุณเอลล่าจริงๆ นี่คะ”

“แต่เธอก็ไม่ควรรายงานหม่ามี้”

“ดาวจำเป็นนี่คะ”

ละอองดาวถูกส่งตัวมาเป็นเลขาน ส่วนตัวของรอม ก็เพราะ นวียา วิศวกราช แมคโลวิค ต้องการรู้ความเคลื่อนไหวของบุตรชาย โดยเฉพาะ เรื่องผู้หญิง

รอมเป็นเพลย์บอย

รอมเนื้อหอม

และที่สำคัญ...

รอมเป็นมหาเศรษฐี!

ในวัยสามสิบต้นๆ นอกจากหล่อมากแล้ว รอมก็ยังรวยมาก ละอองดาวสรุปได้ว่า นวียาเป็นห่วง เกรงว่าบุตรชายจะถูกผู้หญิงจับ จึงต้องเดินทางไปที่บ้านไร่พร้อมสุข ซึ่งเป็นไร่ผลไม้ในจังหวัดจันทบุรี ของครอบครัวพบคนดี เพื่อขอให้ สุพรรณษา พบคนดี เพื่อนสนิทตั้งแต่ สมัยเรียนช่วยเหลือ

สุพรรณษาเป็นมาย่ เลี้ยงลูกคนเดียวมาตั้งแต่ละอองดาวอายุได้ สิบปี เพราะสามีประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต การจากไปของ พร้อม พบ คนดี ทำให้สุพรรณษาเป็นผู้หญิงที่ทั้งแกร่งและเก่ง นวียามองเห็นแล้วว่า ละอองดาวจะต้องมีเลือดแม่ในตัว และช่วยนวียาในเรื่องนี้ได้

ซึ่งละอองดาวไม่มั่นใจเลยสักนิด

แต่นวียามั่นใจ

สุพรรณษามั่นใจ

ละอองดาวจะทำบาปด้วยการขัดใจผู้ให้กำเนิด และผู้ใหญ่ซึ่งเธอ รู้จักตั้งแต่ยังเด็กไม่ได้ ละอองดาวจึงถูกส่งตัวมาทำงานกับรอม

นวียาไม่สนใจเรื่องงานของรอม แต่เรื่องผู้หญิงจะต้องถูกรายงาน อย่างละเอียด ละอองดาวทำตามอย่างเคร่งครัด

แต่ในขณะเดียวกัน ละอองดาวก็ไม่ใช่คนที่จะโกหกใครได้ การโกหกไม่ดี และถ้าหากโกหก ก็เท่ากับว่าละอองดาวกำลังทำผิดศีล

ความลับจึงไม่เป็นความลับ รอมจับได้ตั้งแต่วันแรกที่ละอองดาวเข้ามาทำงานกับเขา หน้าที่ของละอองดาวก็คือสายลับของมารดา

เขาจึงคุกคาม ช่มชู้ ทำให้ละอองดาวหวาดกลัวอย่างไม่คิดเกรงใจ หวังบีบให้ละอองดาวลาออกจากงาน แต่ละอองดาวลาออกไม่ได้

“ฉันไล่เธอออก”

“อะ...ออกไม่ได้ค่ะ”

“ทำไม?”

บทสนทนาดูเดือด อารมณ์ของรอมก็เดือดพล่าน ในแหมะเกรย์กรุป อันยิ่งใหญ่ มีใครบ้างที่กล้าขัดคำสั่งเขา แต่ยายเลขาฯ หน้าจืดนี้กำลังทำ!

“ดาวรับปากคุณป้าไว้ว่าจะทำงานกับคุณรอมอย่างน้อยหกเดือน ถ้าดาวยอมให้คุณรอมไล่ดาวออก ดาวก็ทำผิดศีลลึะ”

“ทำผิดศีล?”

“ใช่ค่ะ ทำตามคำพูดที่ให้ไว้ไม่ได้ ก็เท่ากับมุสา มุสาก็เท่ากับผิดศีลค่ะ”

ละอองดาวสิ้นสู้้อธิบาย จากวันนั้นจนถึงวันนี้ ชีวิตของละอองดาว จึงพลิกคว่ำพลิกหงาย ถูกรอมข่มเหงไม่เว้นวัน

เพราะการไม่ยอมลาออกในวันนั้น

นำพาความเดือดร้อนมาถึงละอองดาวแบบสาหัสในวันนี้

คนอะไรก็ไม่รู้ สั่งงานก็เข้าถึงตัว!

ดูก็เข้าถึงตัว!

เอะอะถึงเนื้อถึงตัวตลอด!

ทำผิดศีล!

“มัวแต่เหม่อ ยายเซ่อ”

นั่นไง ดูเธออีกแล้ว ละอองดาวเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย มองไปยัง

เจ้านายหนุ่มที่ลัดใบหน้าลงมาใกล้เธอมากเหลือเกิน
หญิงสาวตกใจรีบยกแฟ้มในมือขึ้น ละอองดาวรีบร้อนเข้าชั้น
ถนน ลั่นแฟ้มกระแทกเข้ากับกรามแกร่งของรอม

“ละอองดาว!”

“คะบอส?”

ต่อให้กลัวเขาแทบตายก็ต้องขานรับ ดูดวงตาคู่นั้นสี เหมือน
เปลวไฟในดวงตาจะทะลักล้นออกมาเพื่อเผาไหม้เธอ

“ดาวขอโทษค่ะ ดาวไม่ได้ตั้งใจ”

“เธอตั้งใจ!”

“ดาวไม่ได้ตั้งใจ ก็บอสก้มหน้าลงมาซะใกล้ ดาวก็ตกใจลึะคะ”

“ตัวทำจากทองคำหรือไงถึงเข้าใกล้ไม่ได้ นึกว่าตัวเองสวยมาก
จนฉันอยากทำอะไรเธอหรือไง?”

“ก็ไม่เคยคิดว่าตัวเองสวยหรือคะ”

“ยังจะบ่นอีก ฉันเจ็บเข้รู้ไหม”

“รู้อะ ดาวขอโทษ”

“แค่ขอโทษไม่พอหรือ เธอต้องชดใช้”

“ชดใช้หรือคะ”

ละอองดาวกลืนน้ำลายลงคอ คำว่าชดใช้ของบอสหนุ่มเนื้อหอม
ที่สาว ๆ รุมตอมกันเกรี้ยว เหมือนแมลงวันตอม...ช่างเถอะ ไม่คิดต่อ
ดีกว่า เอาเป็นว่าคำพูดของเขาช่างน่ากลัว

รอมเป็นเจ้านาย เขาสั่งอะไร ละอองดาวก็ต้องทำตาม ขึ้นไม่ทำ
ชายหนุ่มก็จะหาเรื่องไล่เธอออกจากงาน ถ้าหากละอองดาวทำงานไม่ครบ
สัญญา...

ก็เท่ากับเป็นการโกหกผู้ใหญ่

การโกหกผู้ใหญ่ก็เท่ากับทำผิดศีล!

ละอองดาวต้องอดทน ทำหน้าที่ของตัวเองจนครบกำหนด ตอนนั้นก็ปวดขาจะแย่ เพราะบอสจ่อมลั้งนอนหนุนตักเธออยู่บนโซฟาตัวยาว ‘ตัวใหญ่เบ้อเร่อ จนขาลีโยโซฟาแบบนี้ก็ยังคงนอนอีกแน่ะ!’ ก่อนขอตเขาในใจแล้ว ก็ทำตาโตเมื่อนึกขึ้นมาได้!

“เราทำผิดศีลหรือเปล่าเนี่ย”

“ปนะอะไร”

ละอองดาวส่ายหน้าทันที ก็มลงสบตากับคนดูที่นอนหนุนตักเธออยู่ เขาใกล้ชิดกับเธอถึงขนาดนี้ ละอองดาวก็ไม่คิดเข้าข้างตัวเองหรอกว่าเขาสนใจ

‘จงใจแกลั้งเธอนะสิ’

รู้ว่าเธอหวังตัว ไม่อยากให้เขาเข้าใกล้ ก็เลยชอบพาตัวเองมาใกล้ชิดละอองดาว ต่อให้อึดอัดก็ต้องอดทน

“ทายาเร็วเข้า”

“คะบอส”

รอมไม่ได้สั่งอย่างเดียว แต่จับมือละอองดาวแนบชิดเข้ากับไต้กรามแกร่ง ถูกสันแฟ้มกระแทกนิดเดียวทำเป็นสำออยไปได้

‘ทำผิดศีลอีกแล้วสิเรา’

นินทาเป็นเรื่องไม่ดี แม้จะนินทาในใจก็ไม่เหมาะสม มือหนึ่งของละอองดาวถือตลับยา อีกมือที่ถูกรอมจับไว้ต้องใช้แต้มยาป้ายลงบริเวณที่ถูกสันแฟ้มกระแทก แต่ชายหนุ่มยังไม่ยอมปล่อยให้เธอหนีลิ

“บอสคะ”

“มีอะไร”

“ดาวทายาให้บอสไม่ได้ค่ะ”

“คิดจะชั้ดคำสั่งฉันหรือไง”

“ดาวเปล่านะคะ”

“งั้นก็จงใจอู้งาน”

“ดาวเปล่านะคะ”

“ทำผิดศีลแน่เธอ ทำผิดแล้วไม่รับผิดชอบ”

“บอสใส่ร้ายดาว”

ละอองดาวต้องรีบพูด เพราะไม่อย่างนั้นก็มักจะพูดไม่ทันรอม
ชายหนุ่มจ้องเธอเขม็ง หญิงสาวค่อยๆ ดึงมือที่อยู่ในมือเขาออก

“บอสจับมือดาวไว้ ดาวจะทนายให้บอสได้ยังไงล่ะคะ”

“ก็รีบบอกสิ”

“ก็...”

“คงอยากให้ฉันจับมือนานๆ ไซ้ไหม”

“บอสนะหลงตัวเอง”

“ทำผิดศีลอีกแล้วนะเธอ”

“ดาวเปล่านะคะ แล้วบอสอะ เอะอะก็บอกว่าดาวทำผิดศีล ไหน
บอสบอกว่าไม่นับถือศาสนาอะไรไงคะ”

“ก็ใช่ล่ะสิ”

“คนอะไรไม่นับถือศาสนา”

“ฉันนับถือตัวเอง เธอมีปัญหาอะไร”

“ดาวไม่กล้ามีปัญหาหรอกค่ะ”

เพราะนี่ก็หมั่นใส่แม่เลขาฯ ของเขานั้นแหละ รอมถึงตบเธอ
ออกไปแบบนั้น แล้วแม่ก็ดันความจำดีด้วยสิ

“พูดมาก รีบหาได้แล้ว หน้าฉันเป็นรอยหมดแล้ว”

“ก็เหมือนเดิมนี่คะ”

“พรุ่งนี้ต้องซ้ำแน่”

“ดาวขอโทษค่ะ ดาวไม่ได้ตั้งใจ”

ละอองดาวแต่มีกลางบนกรามแกร่งเบาๆ ไม่รู้ว่าเขาเจ็บตรงไหน
มากเป็นพิเศษ ก็เลยทาตลอดแนวกรามไปเลย

“เจ็บไหมคะบอส”

“เจ็บลิ”

ละอองดาวหน้าหงอยลงไปทันที ถึงยังไ้กับภูเสธไม่ได้ ละอองดาว
ทำให้เจ้านายหนุ่มต้องเจ็บตัว ก็อดรู้ลึกผิดไ้ไม่ได้

“ทำไมทำหน้าที่แบบนั้น”

รวมยกมือขึ้น เกลี่ยนิ้วชี้ลูบแก้มนุ่มเนียน

‘ยายนี้แก้มทั้งเนียนทั้งใส แก้มป้องอมชมพูระเรื่อ นุ่มนิ่มไปหมด’

“ดาวรู้ลึกผิดคะ”

“รู้ลึกผิดจริงหรือ”

“จริงคะ ดาวทำให้บอสเจ็บตัว”

“นั่นสิ”

“ดาวขอโทษบอสอีกครั้งนะคะ”

ละอองดาวยังแแต่้มยาอย่างระมัดระวัง กลัวว่าเขาจะเจ็บ เพราะ
มัวแต่ห่วงเขา ก็เลยลืมห่วงแก้มตัวเองที่ถูกเจ้านายหนุ่มลูบเล่นอย่าง
เพลิดเพลิน

“เธอเป็นคนทำ เธอก็ต้องรับผิดชอบ”

“คะบอส”

“รับปากแล้วนะ”

“คะบอส”

“เริ่มจากเย็นนี้”

รวมเว้นช่วง ละอองดาวมองเขาด้วยดวงตากกลมโตของเธอ รวม
ทำหน้าที่เคร่งขรึม จะออกคำสั่งกับละอองดาวต้องวางมาด

“คะบอส?”

“เธอต้องรับผิดชอบด้วยการตามไปดูแลฉันทที่เพนต์เฮาส์”

“บอสไม่กลับบ้านหรือคะ”

“บ้านฉันอยู่ไกล ฉันไม่ค่อยกลับบ้านหรอก”

รวมมีคฤหาสน์หลังใหญ่อยู่แถบชานเมือง แต่ตัวเขาแน่นักจะพัก

อยู่ในเพนต์เฮาส์ใจกลางกรุงเทพฯ เพื่อความสะดวกสบาย

“คะบอส”

“นั่นก็ดี เพราะถ้าฉันอาการหนัก เธอจะมารับฉันไปส่งโรงพยาบาล”

“บอสคะ”

“มีอะไร”

“บอสแค่ถูกเพิ่มกระแทกเองนะคะ บอสจะอาการหนักถึงขนาดนั้นเลยหรือคะ”

“ไอ้เพิ่มแข็งแรงๆ ที่เธอกระแทกใส่หน้าฉัน อาจจะทำให้ฉันช้ำในก็ได้”

“ฟังดูรุนแรงจังเลยนะคะ”

“เธอรับปากแล้ว หรือเธอจะผิดคำพูด ทำผิดศีลอีกแล้วนะ”

“ดาวรักษาคำพูดคะ ดาวจะไปส่งบอสที่เพนต์เฮาส์ก็ได้คะ”

ละอองดาวรู้สึกว่าเขาทำอะไรก็ผิดไปหมด ต้องเอาใจเจ้านาย ก่อนที่เขาจะดูเธอไปมากกว่านี้

“เสร็จแล้วคะบอส” หญิงสาวปิดหลอดยา

รวมพยักหน้า แล้วก็ลุกขึ้น แต่พอรวมลุกขึ้น ละอองดาวก็เกิดอาการชาหนีบตรงต้นขา ต้องนั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่งถึงลุกขึ้นเดินไปล้างมือในห้องน้ำได้

“ต้องไปส่งบอสหรือคะน้องดาว”

“คะพี่ฝน”

ละอองดาวรายงานน้ำฝน เลขาน้ำ ส่วนตัวอีกคนของรวม ซึ่งจะเรียกว่าเป็นหัวหน้าของเธอก็ได้ รวมมีเลขาน้ำในประเทศไทยสองคน และมีเลขาน้ำที่ทำงานในสหรัฐอเมริกาอีกสองคน

เลขาน้ำหนึ่งคนในไทยลาออกไปแต่งงาน จึงมีตำแหน่งว่าง นวียาก็ใช้เส้นสายผลักดันละอองดาวเข้ามาทำงานกับรวม

แค่เห็นหน้าละองดาว น้ำฝนก็นึกเอ็นดูทันที ละองดาวไม่ได้
เสแสร้งแก้งทำตัวใสซื่อ แต่หญิงสาวเป็นคนซื่อๆ และจริงใจ

เรื่องแบบนี้ผู้หญิงด้วยกันดูกันออก น้ำฝนใช้ความรู้สึกในการ
ตัดสินละองดาว และจนถึงตอนนี้ก็ยังคงคิดว่าตัวเองตัดสินใจไม่ผิด

ละองดาวมีความน่ารักในแบบของตัวเอง เป็นเสน่ห์แบบใๆ ซื่อๆ
ของเธอ นั่นแหละ และน้ำฝนก็อดคิดไม่ได้ว่าบอสใหญ่ของแมคเกรย์กรุ๊ป
ให้ความสนใจละองดาวเป็นพิเศษ

น้ำฝนทำงานกับรอมตั้งแต่เขายังเป็นพนักงานฝึกหัดในแมคเกรย์
กรุ๊ป ทำงานมากับเขา เรียนรู้มาด้วยกัน ตั้งแต่รอมถูกส่งตัวไปทำงาน
ในแมคเกรย์กรุ๊ปสาขาต่างๆ ทั่วโลก

แมคเกรย์กรุ๊ปทำธุรกิจเกี่ยวกับอุปกรณ์ไฟฟ้า มีการส่งออกไปยัง
ประเทศต่างๆ มากกว่าสี่สิบประเทศทั่วโลก

นอกจากนี้ยังเป็นเจ้าของธุรกิจพลังงานในอีกหลายประเทศ
รอมทำงานหนักมาก ก่อนจะก้าวขึ้นมาเป็นผู้บริหารเต็มตัวอย่างทุกวันนี้
เขาผ่านงานมาเกือบจะครบทุกรูปแบบในแมคเกรย์กรุ๊ป

น้ำฝนคือเลขานุการใจของเขา ทำงานกับรอมปีนี้เข้าปีที่สิบ รอม
อายุสามสิบสาม ส่วนน้ำฝนอายุสามสิบห้า แต่เธอไม่เคยคิดกับรอม
ในเชิงชู้สาว มีแต่ความเคารพและชื่นชมเขาในฐานะเจ้านาย

รอมก็วางตัวเป็นเจ้านายที่ดี ถึงเขาจะเป็นเพลย์บอย เนื้อหอมฟุ้ง
ในหมู่สาวๆ มีข่าวกับผู้หญิงจนจำชื่อไม่ไหว แต่กฎเหล็กของรอมคือ
เขาจะไม่ยุ่งกับลูกน้องของตัวเองเป็นอันขาด

“น้องดาวจะไปส่งบอสยังไงคะ”

“ดาวนั่งรถไฟฟ้ากลับ ก็ต้องให้บอสนั่งรถไฟฟ้า แล้วก็ไปส่งบอส
ที่เพนต์เฮาส์ค่ะ”

“นั่งรถไฟฟ้าไปส่งบอสนะเหรอคะ”

“ค่ะพี่ฝน”

“แล้วบอสจะยอมหรือคะน้องดาว”

“บอสให้ดาวไปส่งนี่คะ วันนี้ดาวไม่ได้ขับรถมาคะ”

น้ำฝนไม่พูดอะไรอีก ยิ้มบางส่งให้ละอองดาว เรื่องนี้ให้ละอองดาว
กับบอสไปเจรจากันเองสองคนก็แล้วกัน น้ำฝนไม่ขอยุ่งด้วย

“กลับกันเถอะคะบอส”

ละอองดาวเช็กเรื่องเพนต์เฮาส์ของบอสกับน้ำฝนมาแล้ว ต้องนั่ง
รถไฟฟ้าเลยจากสถานีคอนโดฯ ของละอองดาวไปสามสถานี

คอนโดฯ ของละอองดาวอยู่ในตัวเมือง ถึงจะเป็นลูกสาวชาวสวน
แต่สุพรรณาก็เป็นชาวสวนที่อยู่ในระดับเศรษฐี

ถึงความรวยของสุพรรณาก็เทียบกับบวียาและตระกูลแมคโลวิก
ของบอสไม่ได้ แต่ก็เรียกได้ว่ามีฐานะดี คอนโดฯ ราคาสิบล้านที่ซื้อให้
ลูกสาวก็ซื้อด้วยเงินสด

บ้านที่จันทบุรีก็เป็นบ้านทรงไทยไม้สักทอง มูลค่าหลายสิบล้าน
เพราะมูลค่าของไม้สักเก่าแก่ ตัวของสุพรรณเองนั้น รวยที่ดินมากกว่า
รายเงินสด แต่ถึงอย่างนั้นก็อยู่อย่างสบายไม่ขาดแคลน

“เตรียมตัวเสร็จแล้วหรือ”

“คะบอส”

ละอองดาวยิ้มให้เจ้านายหนุ่ม เธอไม่มีสัมภาระอะไรมากมาย
นอกจากกระเป๋าผ้าที่สะพายคล้องไหล่ก็ได้ พาดเข้ากับเรือนกายก็ได้

“ใช้ถุงผ้า?”

“กระเป๋าผ้าคะ ไปใหญ่ดีคะ เวลาซื้อของก็ไม่ต้องถือถุงเกะกะ
ด้วยคะ ใส่เข้าไปในนี้ได้หมดเลยคะบอส”

ละอองดาวยื่นรถรื้อย่อย ตอนตอบเขาก็ซัดถ้อยซัดคำ น้ำเสียง
นุ่มนวลตามแบบของเธอ บอสพยักหน้าเรียกละอองดาวให้เข้ามาหา

“ไปกันได้แล้ว ฉันสั่งให้คนขับรถมารอแล้ว”

“คนขับรถเหรหะคะ”

“ใช่สิ”

“บอสอบอกว่าจะให้ดาวไปส่งไม่ใช่เหรหะคะ”

“อือ”

“ถ้าดาวไปส่ง แล้วจะมีคนขับรถทำไมคะ”

“เธอจะขับรถไปส่งฉัน?”

“วันนี้ดาวไม่ได้เอารถมาเหรหะคะ”

ละอองดาวบอกตามความจริง รอมสงสัยว่าละอองดาวจะไปส่ง
เขายังไง ชายหนุ่มจะรู้คำตอบนั้นก็ต้องยอมทำตามที่เขาต้องการ

“ก็ได้ ไม่ต้องมีคนขับรถ เธอจะไปส่งฉันยังงัย”

“เชิญคะบอส”

รอมขึ้นรถไฟฟ้ากับละอองดาวอย่างสงบ ไม่มีอาการชุ่นเคื่อง
หรือมีโทสะ แต่เพราะช่วงที่ทั้งคู่เดินทางเป็นช่วงเวลาที่เร่งด่วนในตอนเย็น
ผู้โดยสารในรถไฟฟ้าจึงเต็มจนแทบล้นทะลัก

“อู๊ย!”

ละอองดาวอุทาน เธอตัวเล็ก ยืนแบบนี้ถูกเบียดก็แทบหายใจ
ไม่ออก รอมดันตัวหญิงสาวไปยืนพิงผนังจนได้ แล้วก็เอาตัวขวาง
คนอื่นไม่ให้ชนละอองดาว

“บอสยืนระวังนะคะ”

“ห่วงตัวเองก่อนไหมยายเตี้ย”

“บอสพูดจาไม่สุภาพเลยคะ”

“หรือไม่จริง”

ละอองดาวก็เตี้ยจริงนั่นแหละ ยิ่งไม่ชอบสวมรองเท้าส้นสูง
ความสูงของหญิงสาวก็แค่พอดีอกของชายหนุ่ม

คนเข้ามาในรถไฟฟ้าเยอะขึ้น รอมต้องเบียดตัวเข้าไปหาเธออีกนิด

ลำแขนของเขารัดรอบเอวละองดาวแล้วก็ดึงตัวหญิงสาวเข้ามาใกล้

“คนเยอะไซ้ไหมคะบอส”

“อ้อ หรือเธอคิดว่านี่คนน้อย”

“ดาวขอโทษนะคะ”

“เธอนิ่งหรือบ้า”

เขาก็ม่น้ำลงไปกระซิบกับละองดาว เพราะไม่คิดว่าตัวเองจะมีเสน่ห์จนทำให้บอสสนใจ หญิงสาวก็เลยไม่รู้ตัวว่าเขาจงใจใกล้ชิด เข้าใจไปว่าที่ต้องกระซิบกระซาบคุยกันก็เพื่อเสียงจะได้ไม่รบกวนคนอื่น

“ทำไมเหวอคะบอส”

“เธอนั่งรถของฉันก็ได้”

“แบบนี้จะเรียกว่าไปส่งบอสได้ยังไงคะ”

“ช่างเถอะ”

รวมลืมนิดได้ยังไงนะว่าละองดาวนั้นชื่อป๊อแบบสุดๆ ชายหนุ่มเกยคางลงบนศีรษะของเธอ คนก็แน่นอนจนละองดาวต้องเบียดร่างนุ่มๆ เข้าไปหาอ้อมอกของเขา

“ยินดีๆ ละ”

“คะบอส”

ออกคำสั่งเสียงดู จนละองดาวไม่ทันฉุกคิดว่าตัวเองกับชายหนุ่มอยู่ใกล้กันมากเหลือเกิน รวมกำลังโอบกอดเธอเอาไว้แนบชิด ชิดเกินกว่าจะเป็นการกอดระหว่างเจ้านายกับเลขาฯ แต่กลิ่นตัวหอมๆ ของเขาก็ทำให้ละองดาวหายใจสะดวกสบาย ในสถานการณ์บนรถไฟฟ้าที่แน่นขนัดเหลือเกิน

คำขอโทษ

“ขอโทษค่ะบอส ดาวไม่ได้ตั้งใจพาบอสมาลำบากนะคะ”

ละอองดาวเพิ่งคิดได้ ไม่เหมาะสมเลยสักนิดที่เธอจะลากเจ้านาย อภิมหาเศรษฐีขึ้นรถไฟฟ้า ถึงจะมาส่งเขา ก็ควรนั่งรถมาส่งชายหนุ่ม ตามมารยาทก็ได้

ตอนนั้นละอองดาวไม่ทันคิด มาส่งก็ต้องเดินทางมากับเธอ ละอองดาวความรู้สึกซ้ำแบบนี้มาตั้งนานแล้ว

พอนึกได้...

ละอองดาวกับบอสหนุ่มก็ลงมายืนอยู่ที่สถานีใกล้กับเพนต์เฮาส์ ของเขาแล้ว รอมถึงกับต้องถอดเสื้อสูทตัวนอกออก แล้วปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตเพราะอากาศร้อน

ละอองดาวก้มหัวขอโทษเขา ชายหนุ่มเคาะหลังมือลงบนหน้าผาก ของหญิงสาว แล้วก็ยื่นมือไปตรงหน้าเธอ สร้างความงุนงงให้แก่ ละอองดาว

“บอสมีอะไรหรือคะ”

“ชดใช้ความผิดสิ”

ละอองดาววางมือลงบนมือของชายหนุ่ม แล้วก็ยกหน้าขึ้นมองเขา უნงนงว่าเธอต้องการให้เธอชดใช้ความผิดยังไง

“ยายซื้อบ๊อง นอกจากสวดมนต์เก่งแล้วทำอะไรได้เรื่องบ้าง”

ละอองดาวสวดมนต์ให้เขาได้ยินบ่อยครั้ง ชายหนุ่มก็เลยจำได้ แม้เขาจะไม่เข้าใจสารพัดบทสวดของเธอก็ตาม

“บอสจำได้ด้วยหรือคะ”

“คนประหลาดแบบเธอ ก็มีแค่คนเดียวในชีวิตฉัน จะไม่จำก็คงไม่ได้”

มีคนเดียวแบบนี้ แปลกประหลาดแบบนี้ คงยากที่จะมีใครลืม ละอองดาวทำแก้มปอง เขาก็เลยยกมือขึ้นเก้ยนิ้วกับผิวแก้มเธอ

“แก้มจะแตกอยู่แล้ว”

“ช่วงนี้ดาวคิดว่าดาวอ้วนขึ้นเหมือนกันค่ะ”

“จูนหรือ”

“ดาวทำอาหารกินเองเพลินไปหน่อยค่ะ แล้วก็ไม่ค่อยได้ออกกำลังกาย”

“ทำอาหารเป็นด้วย?”

“เป็นค่ะ แม่สอนให้ทำตั้งแต่ยังเด็ก แม่บอกว่าต้องช่วยตัวเองให้ได้ทุกอย่าง ไม้จั่นก็คงอดตาย ดาวซักผ้า รีดผ้า ทำกับข้าว ทำงานบ้าน เป็นหมดเลยค่ะ”

“ไม่มีคนรับใช้หรือ?”

“มีค่ะ แต่แม่ก็ฝึกให้ทำเอง ไปไหนจะได้ไม่ลำบากค่ะ”

“ทำเป็นก็ดี”

“บอสก็คิดเหมือนแม่ใช่ไหมคะ”

ละอองดาวยิ้มสดใส พอพูดถึงมารดา หญิงสาวก็ดูมีความสุขมากกว่าปกติ ละอองดาวสดใสแทบจะกระเด็นออกจากตัวมาปะทะ

กับใบหน้าของรอม

“ไม่ไม่หยุด”

“ดาวขอโทษค่ะ ดาวพูดเพลिनไปหน่อยค่ะ”

“รีบไปเถอะค่ะ”

“บอสจะให้ดาวทำอะไรหรือคะ”

ลำแขนของเขาเลื่อนมาตรงหน้าเธออีกแล้ว เขายกแขนขึ้น แล้วก็
รอให้เธอทำบางอย่าง แต่ละอองดาวเดใจเขาไม่ถูก

“เกาะกระดุมแล้วก็พับแขนเสื้อให้ฉัน ฉันร้อน”

“อ้อ ได้ค่ะ รอสักครู่นะคะบอส”

“ชื่อบื้อจริงๆ”

“ดาวขอโทษค่ะ ก็ดาวไม่รู้นี่คะ อยู่ดีๆ บอสก็ให้แขนมา”

“ฉันให้แขนเธอหรือ? แบบนี้แขนฉันก็ด้วนแล้วสิ”

“บอสก็...ดาวหมายถึงบอสยื่นแขนมาให้ดาวค่ะ”

ละอองดาวปลดคัพฟลิ่งค์ของเขาอย่างระมัดระวัง ก่อนจะพับแขน
เสื้อยืดของชายหนุ่มขึ้นไปจนเกือบถึงบริเวณข้อศอกของเขา

รอมพึงพอใจที่หญิงสาวพับแขนเสื้อเขาได้เรียบร้อยดี รอมเป็น
ผู้ชายก็จริง แต่เขาเป็นคนทำอะไรเรียบร้อยและเนียบเรียบเหมือนกับ
บุคลิกของเขานั้นแหละ

“เรียบร้อยแล้วค่ะบอส”

เสร็จแล้วละอองดาวก็ยื่นแขนไปหาเขา รอมก้มหน้าลงสบตา
กับเธอ แล้วก็วางเสื้อสูทที่เขาถืออยู่ลงบนแขนละอองดาว

“ถือดีๆ ละ”

“ค่ะบอส”

“ตามมาสิ”

“ค่ะบอส”

รอมขยาด แต่เขาก็เดินรอละอองดาว ชายหนุ่มจะเรียกรถจาก

เพนต์เฮาส์มารับก็ได้ แต่เขาก็เลือกที่จะเดินไปกับละอองดาว ใช้เวลาเดินเพียงสิบนาทีก็ถึงเพนต์เฮาส์หรรษาของชายหนุ่ม เพนต์เฮาส์ที่รอมเป็นเจ้าของนั้นมูลค่าสูงถึงแปดหลัก เป็นเพนต์เฮาส์ที่ราคาสูงที่สุดของตึกสูงหรรษาซึ่งเป็นที่พักอาศัยของคนรวยแห่งนี้

“ใช้งานเราซะคุ้มเลย”

มาถึงเพนต์เฮาส์หรรษาของเขา ละอองดาวก็ได้รับคำสั่งให้ทำอาหารมื้อค่ำสำหรับตัวเองและเจ้านายหนุ่ม ละอองดาวต้องเป็นแจ่วในห้องครัว ส่วนรอมนั้นสั่งงานเสร็จก็เดินตัวปลิวไปที่ห้องนอนของเขา ซึ่งไปทางไหนละอองดาวก็อธิบายลำบาก

เพนต์เฮาส์ห้องนี้ใหญ่เกินไป!

เพดานสูงมาก ตกแต่งหรรษา อธิบายไม่ถูกว่าเป็นการตกแต่งแบบไหน แต่สำหรับสายตาของละอองดาว มันมีความเรียบง่ายแต่หรรษา รวมกันอย่างลงตัว

‘เรียบง่ายแบบบอภิมหาเศรษฐีแต่งบ้าน’

“ทำอะไรง่ายๆ ก็แล้วกัน”

ละอองดาวสำรวจตู้เย็นของเจ้านาย ห้องครัวนี้มีขนาดใหญ่มาก การตกแต่งโชนสีขาว เรียบหรูและสบายตา แต่ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้ละอองดาวเกร็งเพราะกลัวทำครัวเขาเปื้อน

หญิงสาวทำไปเซ็ดไป รมัดระวังเต็มที่ อาหารที่เธอเลือกทำคือไข่เจียวหมูสับ แกงจืดหมูสับ และผัดเผ็ดเนื้อ

หญิงสาวเตรียมอาหารเสร็จแล้วก็จัดการเซ็ดห้องครัวจนสะอาดเอี่ยมเหมือนเดิม แล้วก็นั่งรอรอมในห้องครัวอย่างสงบเสงี่ยม

ภาพที่รอมเห็นตอนเดินเข้ามาในห้องครัว คือละอองดาวนั่งอยู่บนเก้าอี้ทรงสูง ประสานมือไว้บนตัก ชะเง้อคอมองเขา เหมือนเด็กรอผู้ปกครองมารับกลับบ้าน

ภาพที่ละอองดาวเห็นคือ ผมเจ้านายหนุ่มเปี่ยมชุ่ม ร่ามสูงผิว
สีคล้ำเข้ม กับเสื้อคลุมสีขาว สบายเสื้อคลุมแยกออกจากกัน เผยให้เห็น
กล้ามเนื้ออกเป็นมัด กับผ้าขนหนูผืนเล็กอีกหนึ่งผืนที่เขากำลังใช้เช็ดผม

“บอสมมาแล้ว”

ละอองดาวเลื่อนตัวลงจากเก้าอี้ แต่เสียหลักเล็กน้อย ทว่าบอสหนุ่ม
ของหญิงสาวก็พุ่งเข้ามาถึงตัวเธออย่างรวดเร็ว

รวมมาหยุดยืนตรงหน้าเก้าอี้ จับเอวละอองดาวแล้วก็ยกตัวขึ้น
อุ้มหน้าตาเฉย ละอองดาวตกใจ ดวงตากลมโตเบิกกว้างขึ้นกว่าเดิม

“บะ...บอส”

“ยายชื่อบ๊อ แค่จะลงจากเก้าอี้ยังทำท่าจะตกลงมาได้นะ”

เขาอุ้มเธอเพื่อช่วยเธอเอง ละอองดาวยิ้มจืดเจื่อนส่งให้ชายหนุ่ม
มีคำกล่าวที่ว่าคนสวยมักจะชุ่มซำ แต่ในความเป็นจริง คนไม่สวย
ก็ชุ่มซำได้เหมือนกัน

“ยังจะทำหน้าเซ่ออีก”

“ทำไมบอสปากจืดจางคะ”

“กล้าดำฉัน?”

“ดาวไม่ได้ดำนะคะ บอสอย่าใส่ร้ายดาวสิคะ”

“เธอน่ะสิใส่ร้ายฉัน เธอผิดศีลหลายครั้งแล้วนะละอองดาว”

“บอส!”

ละอองดาวตื่นตระหนก เผลอตัวฟาดมือลงบนขาของชายหนุ่ม
รวมรัดลำแขนกับบันทึยงอนสวยแล้วก็จ้องหน้าเธอเขม็ง

“ทำร้ายร่างกายฉันแล้วผิดศีลใหม่”

“ดาว...”

“ถ้าปฏิสนธิเท่ากับดับเบิ้ลผิดศีลเลยนะ ก็เห็นอยู่ชัดๆ ว่าเธอตีฉัน”

รวมถือโอกาสอุ้มละอองดาวอย่างเพลิดเพลิน เพราะหญิงสาว
ถูกเขาแก้งจนหัวหมุน ชื่อบ๊อเข้าขั้นเซ่อจริงๆ นั่นแหละ จนถึงขนาดนี้

ก็ยังไม่รู้ตัวว่าถูกเขาลวนลาม

ตัวเธอเล็กนิดเดียวเมื่อเทียบกับเขา เนื้อนุ่ม ตัวหอม อุ่มง่าย รอมอุ่มเธอด้วยแขนข้างเดียว ยังเหลือมืออีกข้างเอาไว้ลูบไล้แผ่นหลังของละอองดาว

“นอกจากไม่ชอบคุณที่ฉันช่วยเธอ ยังดำฉัน ทำร้ายร่างกายฉัน”

รอมใส่เป็นชุด ถือโอกาสตักตวงผลประโยชน์เข้าตัวเอง ชายหนุ่ม ลูบแก้มนุ่มเนียนด้วยนิ้วแข็งกระด้างแล้วก็จ้องหน้าละอองดาวไปด้วย

เจ้าตัวคิดว่าตัวเองไม่สวย ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องดี รอมแก้มิ่งทำขวางหูขวางตาหญิงสาว ไล่ละอองดาวออกจากงาน ก็เพื่อไม่ให้มารดาได้ใจคิดว่าเขาชอบพอละอองดาว

รอมไม่ต้องการให้มารดาจับจ้องความสัมพันธ์ของเขากับละอองดาว และรู้ตัวว่ามารดาของเขาต้องการให้เขาชอบเธอ

คนที่ไม่รู้ตัวว่าถูกส่งมายั่วยวนเขาก็คือตัวละอองดาวนั่นแหละ เธอยังไม่เป็น แต่เรื่องโง่ๆ เช่ๆ ละถนัดเหลือเกิน

“ดาวขอบคุณค่ะ และขอโทษค่ะ”

“โง่จริงๆ”

“บอสว่าดาวโง่หรือคะ”

“ฉันว่าตัวเองมั่ง”

รอมนั่งลงบนเก้าอี้ทรงสูงนั้น แต่เพราะความสูงของเขา ทำให้ชายหนุ่มไม่ต้องตะเกียกตะกายเสียเวลาปีนเหมือนตอนละอองดาวพยายามขึ้นไปนั่งบนนั้น

เขานั่งลงอย่างสบายๆ แล้วก็วางหญิงสาวไว้บนตัก ละอองดาว ขมวดคิ้ว เธอเป็นเลขาฯ ของรอม และเลขาฯ ก็ไม่จำเป็นต้องนั่งตักเจ้านายเสียหน่อย

“บอสคะ”

“เธอต้องไปโทษ”

ไม่รอให้ละอองดาวตกทั่ววง รอมก็ยึดผ้าขนหนูผืนเล็กใส่งมือเธอ
หญิงสาวก็รับเอาไว้ งุนงงว่าชายหนุ่มต้องการอะไร

“บอสจะให้ดาวทำอะไรคะ”

นั่นไง พอมีเรื่องอื่นให้ละอองดาวต้องตอบโต้ หญิงสาวก็จะละ
ความสนใจจากอีกเรื่องไปทันที รอมจับมือเธอยกขึ้นทาบที่ศีรษะของเขา

“เซ็ดผมให้หน่อย เซ็ดเองเมื่อย”

“บ่นเมื่อยได้ยังไงคะ สระผมก็ต้องเซ็ดหรือเป่าให้แห้ง ไม่งั้น
จะไม่สบายได้นะคะ”

“เธอก็ทำสิ”

ละอองดาวใช้ผ้าขนหนูในมือเซ็ดผมให้ชายหนุ่ม ชะมักเขม้นกับ
การทำหน้าที่ดูแลเขา จนลืมนึกไปชั่วขณะว่าตัวเองนั่งตักเขาอยู่

“ฉันก้มให้อีกนิดดีไหม”

“ดีค่ะบอส”

รอมก้มศีรษะลงต่ำ กลายเป็นหน้าผากของเขาลดลงจนชนกับ
บ่าบอบบาง ละอองดาวเซ็ดผมให้ชายหนุ่ม เสียเวลาเซ็ดไปครู่หนึ่ง
ก็กลับไปคิดถึงเรื่องเดิม

“บอสคะ”

“มีอะไร”

“ดาวจะนั่งตักบอสแบบนี้ไม่ได้นะคะ”

“ได้สิ ฉันอนุญาต”

รอมตอบแล้วก็กระชับอ้อมแขนกอดรัดเอวเธอแน่นขึ้น ละอองดาว
กลับไปคิดถึงเรื่องที่เธอต้องทักท้วงเขาก่อนหน้านี้

“บอสคะ ดาวจะลง”

“ไม่ให้ลง”

เพราะเธอเป็นเลขาฯ แม้อยากจะลงจากตักเขา แต่เมื่อเจ้านายหนุ่ม
ไม่อนุญาตก็ต้องเชื่อฟัง สองมือก็ยังเซ็ดผมเขาอย่างต่อเนื่อง

“บอสคะ ดาวเป็นเลขขา นะคะ”

“ก็ใช่ล่ะสิ”

“เลขขา ของบอสนะคะ”

“อ้อ เลขขา ของฉันคนเดียว”

รวมตอรับทราบเรียบ ความเฉยชาในน้ำเสียงของเขา ทำให้
ละอองดาวไม่รู้ว่าเขากำลังอารมณ์ดี อารมณ์ร้าย หรือหยอกล้อเธอเล่น
หรือเปล่า

รวมหยอกล้อเป็นด้วยหรือ?

ไม่น่าจะเป็น

ถามเองตอบเองเสร็จสรรพ แต่เป็นการถามตอบในใจ รวมกระชับ
อ้อมแขนขึ้นอีกนิด คราวนี้ไปหน้าซุกซบเข้าไปหาซอกคอนุ่มละมุนอย่าง
สบายใจ

“บอสแกล้งดาวหรือคะ”

“อยากคิดอะไรก็ตามใจ”

“บอสต้องแกล้งดาวแน่ๆ เลยคะ”

ละอองดาวคิดเป็นอื่นไม่ได้เลย เพราะเจ้านายหนุ่มถ้าไม่ดู ก็มัก
จะแกล้งเธอ ปากบ่นแต่สองมือก็ยังเซ็ดผมให้เขาต่อ

“บอสคะ เราอยู่ใกล้กันเกินไปแล้วนะคะ”

“อ้อ”

บอสจะทำไมไม่รู้ร้อนรู้หนาวแบบนี้จริงนะหรือ หรือบอส
จะแกล้งให้เธออยู่ตรงนี้นั่นกว่าจะเซ็ดผมให้เขาเสร็จ

“บอสคะ”

“มีอะไร”

“อาหารจะเย็นหมดนะคะ”

“เธอก็อุ่นสิ”

“คะ ดาวทราบแล้ว”

ละอองดาวรับคำ หญิงสาวจะอย่างไรกับบอสบ้าอำนาจของเธอ
ดิฉัน หญิงสาวคิดไม่ออก แล้วก็ต้องเซ็ดผมให้เขาต่อไป

“แล้วทำไมแค่จะลงจากเก้าอี้ถึงจะหล่นได้”

รวมฉลาดพอที่จะใจเย็นกับละอองดาว ไม่ทำให้เธอตื่นตระหนก
หรือตื่นกลัว แต่หาเรื่องให้เธอต้องขบคิดเพื่อตอบคำถาม

“ดาวขาไม่ถึงพื้นค่ะ”

“น่าสงสารนะ เกิดมาขาสั้น”

“บอสว่าดาวเหวอคะ”

“เธอใส่ร้ายฉัน ผิดศีลนะ”

“บอสชอบชู้ดาวอยู่เรื่อย”

เขาดันตัวเธอเข้ามาชิดกับร่างสูงแกร่งอีกนิด ละอองดาวนิ่วหน้า
ใกล้ชิดถึงขนาดนี้ บอสไม่รู้สึกอะไรเลยอย่างนั้นหรือ

‘บอสคงไม่รู้สึกอะไรหรอก ที่ใกล้ชิดก็คงเพราะอยากแก้มเรา’

“เธอบอกบ่อยๆ อะอะอะไรก็ผิดศีล”

“เป็นคำพูดติดปากของดาวนี่คะ”

“อ้อ เซ็ดเร็วๆ เข้า แห้งหรือยัง เต็มวันฉันไม่สบายนะ”

“ทำไมบอสไม่ทำเองล่ะคะ”

“ฉันมีเธอเป็นเลขาฯ นี่”

“เลขาฯ ต้องทำงานแบบนี้ด้วยเหวอคะ”

มันไม่เหมาะสมเลยสักนิด แต่พอเป็นรอม ละอองดาวก็ซัดความ
ต้องการของชายหนุ่มไม่ได้ เขาล้าง ร่างกายของเธอก็ยอมเชื่อฟัง ทำตาม
ไม่มีบิดพลิ้ว

“ฉันล้าง”

“มันแปลกๆ นะคะบอส”

“แปลกยังไง”

รอมแก้มถาม แปลกมาตั้งนานแล้ว ยังซื่อป้ออยู่อีก ชายหนุ่ม

มันเขียว อายากหอมแก้มนุ่มแรงๆ แต่เดี๋ยวเหยื่อของเขาจะตื่นตระหนก

“แปลกจริงๆ นะคะ”

“บ่นไม่เลิก รีบเช็ดเร็ว”

“ค่ะบอส”

ละอองดาวมึนงงต้องทำ หญิงสาวก็หันไปให้ความสนใจกับการทำให้เส้นผมของเขาแห้งจนสนิท เธอเป็นคนใจเย็น เช็ดจนผมของชายหนุ่มแห้งอย่างไม่ย่อท้อ ส่วนรอมก็ถือโอกาสสอดร่างนุ่มละมุนอย่างเพลิดเพลินโดยที่ละอองดาวยังไม่รู้ตัว

“แห้งหรือยัง”

“แห้งแล้วค่ะ”

หญิงสาวแทรกนิ้วเข้าไปสัมผัสกับเส้นผมของเขา แล้วก็ใช้นิ้วช่วยจัดผมให้ชายหนุ่มไปด้วย เส้นผมของเขายุ่งเหยิงเล็กน้อย

แต่พอรอมเงยหน้าขึ้นเพื่อสบตากับเธอ ละอองดาวก็สะดุ้ง ชายหนุ่มจ้องหน้าเธอ ยกมือขึ้นลูบแก้มนุ่มละมุนแผ่วเบา

“สะดุ้งทำไม”

“ตกใจค่ะ อยู่ดีๆ บอสก็เงยหน้าขึ้นมา”

“ผมนั่นแห้งดีแล้วใช่ไหม”

“ค่ะบอส”

“เช็กดูดีหรือยัง”

ละอองดาวต้องแทรกนิ้วเข้าไปในเส้นผมของเขาอีกครั้ง รอมมักจะพาดตัวเองมาใกล้ชิดกับเธออยู่เรื่อยๆ จนละอองดาวชิน กระทั่งตอนนี้ก็ยังไม่รู้ตัวว่าใกล้ชิดกับเขามากเกินไป

“เรียบร้อยแล้วค่ะ”

“โอเค ั้งไปเตรียมอาหารต่อ”

“เห็นดาวเป็นแจ้วเธอคะ”

เขายกตัวละอองดาวลงไปวางบนพื้น ทำหน้าเฉยเมยเหมือน

รูปปั้นหิน ละอองดาวเดินไปที่โต๊ะกลางขนาดใหญ่

“ดาวทำอาหารเสร็จ คิดจะตั้งโต๊ะให้บอสค่ะ แต่ไม่รู้ว่าจะห้องทานอาหารของบอสต้องเดินไปทางไหนคะ”

“ไม่ได้เรื่องเลย”

“ดาวเหรอคะ”

“ก็ใช่ล่ะสิ เป็นเลขาฯ ก็ต้องรู้จักที่พักของฉันทุกซอกทุกมุมสิ”

“จำเป็นด้วยเหรอคะ”

“จำเป็นมาก”

รวมเดินตามไปหยุดยืนด้านหลังละอองดาว หญิงสาวหันไปมองชายหนุ่ม แล้วก็จิ้มนิ้วลงบนแผ่นอกของเขา

“อาหารเย็นแล้วค่ะ ดาวต้องอุ่นใหม่ก่อน”

“อุ่นสิ”

“ก็ต้องแบบนั้นนั่นแหละค่ะ”

ละอองดาวหมุนตัวกลับไป หญิงสาวเดินไปมาเพื่ออุ่นอาหารจนร้อนแล้วก็หันไปยิ้มให้รวม ซึ่งยืนกอดอกอยู่ใกล้ๆ

“จัดโต๊ะอาหารที่ไหนดีคะ”

“ที่นี่มีห้องอาหารสามห้อง ห้องเล็ก ห้องกลาง ห้องใหญ่”

“ทำไมมีเยอะจังคะ”

รวมไหวไหล่เล็กน้อย ไม่ตอบคำถามของละอองดาว แต่ห้องอาหารก็มีสามห้องเข้าไปแล้ว ดีที่รอถามเขาก่อน

“แล้วบอสจะให้ตั้งโต๊ะที่ห้องไหนคะ”

“ห้องนอน”

“กินอาหารในห้องนอนไม่ดีนะคะบอส”

“ยายเชื่อ ก็นั่นแหละสิ ไปที่ห้องเล็กก็แล้วกัน”

“ได้ค่ะบอส”

ละอองดาวจะยกถาดที่เธอจัดวางจานอาหารไว้ขึ้นมา แต่รวม

เดินเข้ามาจัดการยกเสียวเอง หญิงสาวก็เลยหันไปยกจานผลไม้ แล้วก็เดินตามชายหนุ่มไปที่ห้องรับประทานอาหาร

ออกจากห้องครัวต้องเลี้ยวซ้าย เดินตรงไป เลี้ยวขวาอีกสองครั้ง ก็จะถึงห้องรับประทานอาหารห้องเล็ก แต่...

มันเล็กตรงไหนเนีย!

“ฉันก็ได้ทุกอย่าง แต่ชอบอาหารประเภทเนื้อที่สุด”

รวมเอ่ยขึ้นมาระหว่างรับประทานอาหารด้วยกันในห้องอาหารขนาดเล็กของเขา แต่มีขนาดห้องใหญ่กว่าห้องนอนในคอนโดฯ ของละอองดาว

หญิงสาวเงยหน้าขึ้น แล้วก็มองซ้ายมองขวา เหมือนต้องการมองหาให้แน่ใจว่าชายหนุ่มพูดกับใคร ในขณะที่รวมเงยหน้าขึ้นซ้ำๆ แล้วก็จ้องละอองดาวไม่เลือนสายตาไปไหน

“บอสบอกดาวเหรอคะ”

“ฉันนั่งอยู่กับใครล่ะ”

“ดาวค่ะ”

“ถ้าไม่ใช่เธอ ฉันจะคุยกับใคร”

“อ้อ ค่ะบอส”

“จำไว้ด้วย”

“ค่ะบอส”

“ถ้าเธอลืม ก็เท่ากับเธอบกพร่องต่อหน้าที่ ต้องถูกทำโทษ”

“ดาวไม่ลืมหรอกค่ะ เรื่องของบอส ดาวต้องจำได้สิคะ”

หญิงสาวยิ้มให้ชายหนุ่ม ยิ้มกว้างจริงใจจนตาหยี คำพูดของละอองดาวสร้างความพึงพอใจให้แก่รวม เพราะนั่นหมายถึงหญิงสาวให้ความสำคัญแก่เขา

“ฉันเป็นคนสำคัญของเธอใช่ไหม”

“ไม่ใช่แค่ดาวหรรอคะ แต่สำหรับทุกคนในแมคเกรย์กรุ๊ป”
“งั้นหรรอ”

“บอสเป็นตัวเงินตัวทองของแมคเกรย์กรุ๊ปนี่คะ”

รอมต้องรีบกินอาหาร เขาจ้องละอองดาวเหม็ง ไม่ใช่แค่รอม
ที่ผิดหวังกับคำพูดประโยคนั้น ละอองดาวก็รู้สึกเช่นกัน

“ฟังแปลกๆ นะคะบอส”

“อ้อ”

“ดาวขอเปลี่ยนเป็น บอสเป็นคนสำคัญของแมคเกรย์กรุ๊ปก็แล้วกัน
นะคะ บอสเป็นคนเก่ง ทำให้แมคเกรย์กรุ๊ปมันคง”

“เข้าใจเอาตัวรอดนะ”

ละอองดาวยิ้มให้ชายหนุ่ม ตั้งใจยิ้มหวานเอาใจเขาเต็มที่ เพราะ
ความหมายในประโยคเมื่อสักครู่นี้ของเธอมันฟังไม่เพราะจริงๆ นั่นแหละ

ละอองดาวไม่ได้ตั้งใจ พุดไปตามประสาชื่อ หญิงสาวตักอาหาร
ที่เขาเพิ่งบอกว่าเป็นอาหารที่เขาชอบที่สุด

ผัดเผ็ดเนื้อตักส่งไปถึงจานของรอม ชายหนุ่มจ้องละอองดาว
นิ่งอยู่แบบนั้น หญิงสาวก็เลยยิ้มหวานเอาใจเขา

“คิดจะเอาใจหรือไง”

“ดาวขอโทษค่ะที่พูดไม่คิด”

“พ่รู้งี้มาทำมือเย็นให้ฉันกินเป็นการไถ่โทษก็แล้วกัน”

“ได้ค่ะบอส”

ตอบแล้วก็ทำหน้าหงอย รอมเห็นแต่เขาไม่สนใจ ก้มหน้าลงไป
รับประทานอาหารในจานของตนต่อทันที

“เป็นอะไร”

“ก็ตอบตกลงกับบอสจนเคยชิน”

“ก็ดีแล้วนี่”

“พ่รู้งี้ต้องมาหาบอสอีกหรรอคะ”

“อ้อ เตี่ยจะให้กุญแจ คีย์การ์ดกับรหัสผ่าน แล้วก็ต้องสแกนลายนิ้วมือไว้ด้วย”

“ทำไมคะ”

“จะได้เข้านอกออกในที่นี้ได้”

“จำเป็นด้วยหรือคะ”

“หรือต้องให้ฉันรอเปิดประตูต้อนรับ ลงไปรับไปส่งเธอทุกครั้งหรือไง”

“จริงด้วยค่ะ บอสเป็นบอสนี่คะ”

“ชื่อบ๊อ”

แขนยาวของเขายื่นเข้ามาโตะะมาอย่างง่ายดาย เคาะหลังมือลงบนหน้าผากเธอ ละอองดาวยกมือขึ้นลูบหน้าผากบ่อยๆ

“รีบกินเร็วเข้า”

“ค่ะบอส”

รับประทานอาหารกันเรียบร้อย ละอองดาวก็เป็นคนเก็บโตะะล้างจานซามเก็บเข้าที่ ส่วนบอสหนุ่มเนื้อหอมของเธอนั้นหายไปไหนไม่ทราบ แต่พอหญิงสาวเดินออกมาที่ห้องรับแขก รอมก็ยื่นรอยู่แล้วในชุดเสื้อยืดกับกางเกงยีนส์

“บอสจะไปไหนหรือคะ”

“ไปส่งเธอไง”

“ดาวกลับเองได้ค่ะ”

“ไม่ได้”

รอมยืนยันเสียงแข็ง ละอองดาวก็ต้องยอมตามใจเขา รอมให้เธอมาส่งเขา แล้วลงท้ายด้วยการที่เขาขับรถไปส่งเธอ แล้วเธอจะมาที่นี่ทำไมเนี่ย

บอสจอมเจ้าเล่ห์

ละอองดาวหน้ามุ่ม ไม่เต็มใจเลยสักนิดกับเรื่องนี้ แต่เพราะเธอเป็นเลขาฯ ส่วนรอมเป็นเจ้านาย ละอองดาวจึงซัดคำสั่งชายหนุ่มไม่ได้

ไม่อยากเชื่อฟังเขา

แต่จิตใจส่วนที่ติงามก็กระตุ้นให้เชื่อฟังเขา

เขาเป็นเจ้านาย

เราเป็นเลขา

ละอองดาวคิดทบทวนวกไปวนมา หญิงสาวมองพวงกุญแจในมือ ถอนหายใจหลายครั้ง ก่อนที่พวงกุญแจจะถูกแย่งไปต่อหน้าต่อตา

“บอส!”

หญิงสาวจะลุกขึ้นจากเก้าอี้ ก็ถูกบอสหนุ่มวางมือลงบนไหล่กอดไม่ให้ละอองดาวลุกขึ้น หญิงสาวก็เลยต้องเงยหน้ามองเขาแทน

“กุญแจของดาวนะคะ”

“เธอเอามาให้ฉันไม่ใช่หรือไง”

“ก็บอสสั่งนี่คะ”

“เด็ดดี”

จากมือที่กดอยู่บนบ่า เลื่อนขึ้นไปบนศีรษะของละอองดาว ลูบไล้
แผ่วเบา หญิงสาวทำแก้มป่อง เงยหน้าจ้องมองรวม

“บอสทำตัวแปลกๆ นะคะ”

“แปลกยังไง”

“เจ้านายปฏิบัติตัวแบบนี้กับเลขาฯ เหรอคะ”

“เธอคิดว่ายังไงล่ะ”

“เพราะบอสต้องการแก้มดาว”

“ใส่ร้ายฉันผิดศีลนะ”

“อู๊ย!”

ละอองดาวตกใจ รวมใช้ขาดันเก้าอี้ของเธอไปด้านหลังจนชน
กับโต๊ะทำงาน ชายหนุ่มยัดตุ๊กตาของเธอใส่กระเป๋าเสื้อนอกแบรด์เนม
ชื่อดังระดับโลก ซึ่งเป็นการล้งตัดขึ้นโดยเฉพาะสำหรับรวม แล้วก็เดิน
เข้าไปหาเธอ เท้าเขนลงบนขอบโต๊ะทำงาน

ละอองดาวถูกกักขัง!

‘บอสคงไม่ชอบหน้าเรามากๆ ถึงได้หาเรื่องกลั่นแกล้งเราอยู่เรื่อย’

ละอองดาวรู้สึกเลยว่ารวมปฏิบัติต่อเธอแตกต่างจากคนอื่น

ชอบทำให้เธอหัวหมุน

ชอบทำให้เธออึดอัด

ชอบทำให้เธออ้าอึ้ง

ชอบทำให้เธอลำบากใจ

และสารพัดเรื่องที่เขาปฏิบัติต่อเธอแตกต่างจากคนอื่นมาก
ไม่ต้องเทียบกับคนอื่นคนไกล กับน้ำฝน รวมก็ให้เกียรติ

เขาคงไม่พอใจที่เธอเป็นสายให้มารดา ต้องรายงานเรื่องของเขา
กับผู้หญิงให้คุณป้ารับทราบ แต่มันเป็นอีกหน้าที่ของละอองดาว เธอ
รับปากคุณป้ามาแล้ว ก็ต้องทำตามสัญญาที่ให้ไว้ต่อกัน

เขาจะโกรธแล้วลงโทษเธอคนเดียวได้ยังไงกัน รอมไม่ยุติธรรมกับละอองดาวเลยสักนิด คราวนี้เขาถึงขนาดให้เธอนำกุญแจกับคีย์การ์ดมาแลกกับชุดกุญแจของเขา

‘เราไม่ได้อยากเข้าออกเพนต์เฮาส์ของบอสเสียหน่อย’

แต่ในเมื่อเป็นคำสั่งของบอส ละอองดาวก็ต้องทำตามอีกนั่นแหละ แล้วคนสั่งก็ไม่พลาดที่จะแกล้งละอองดาว ด้วยการสั่งให้เธอนำกุญแจคอนโดฯ ของเธอมาแลกกับของเขา

“นะโม...”

“หยุด!”

ละอองดาวพนมมือ เพิ่งเริ่มท่องได้ไม่กี่คำ รอมก็ออกคำสั่งเฉียบขาด หญิงสาวก็เลยต้องหุบปาก

“ฉันไม่ใช่วิญญาณหรือปีศาจ ไม่ต้องสวดมนต์โง่!”

“ก็ดาวไม่รู้จะสู้กับบอสยังไงนี่คะ”

ละอองดาวจนปัญญาที่จะต่อกรกับเขาแล้ว ทำได้แค่สวดมนต์ภาวนาซึ่งเป็นเรื่องที่เขาถนัดและสร้างพลังแรงใจให้แก่เธอ

“ชื่อบ๊อ”

บอสพูดคำว่าชื่อบ๊อ แต่ทำไมต้องทำเสียงแปลกๆ ด้วยนะ ละอองดาวบอกไม่ถูกว่าแปลกยังไง มันแปลกมาก หญิงสาวเงยหน้ามองเขาหนึ่งอยู่

บอสหนุ่มก็ก้มหน้าลงต่ำ ทำงานกับเขามานานพอสมควร สำหรับคนหน้าตาดี เมื่อเห็นไปสักพักก็จะเริ่มชิน แต่กับรอมนี่ เห็นเมื่อไรก็ยังหล่อเหลาสะดุดตาไม่เปลี่ยนแปลงเลย ละอองดาวก็พอเข้าใจสาเหตุที่ทำให้เขามีผู้หญิงมาป้วนเปี้ยนร่วนวายจนห้องทำงานแทบไม่ว่าง

โบราณว่ามีลูกสาวเหมือนมีส้วมอยู่หน้าบ้าน แต่ถ้าเทียบกับรอมแล้ว ชายหนุ่มก็อาจเปรียบได้กับส้วมสาธารณะ แต่เป็นส้วมสาธารณะทองคำ

‘บอสคงไม่ตั้งใจหรอก ถึงเราจะเปรียบบอสเป็นส้วมสาธารณะ
ของคำก็ตาม’

ละอองดาวรู้อยู่แล้ว พุดไปบอสต้องไม่พอใจแน่ และเธอก็ไม่เชื่อป๊อ
ถึงขนาดจะทำให้ตัวเองเดือดร้อนด้วยเรื่องที่รู้อยู่แล้ว

“อยากจะสู้กับฉันเรื่องอะไร”

“ก็...”

“โกหกผิดศีลนะ”

เขาก็มหัน่าลงต่ำอีก ละอองดาวรู้สึกไปหน้าร้อนนวุวบาบขึ้นมา
อีกแล้ว พักหลังนี้บอสอยู่ใกล้เมื่อไร ละอองดาวต้องมีอาการหน้าร้อน
ตัวร้อน หรือบอสจะเป็นพาหะนำโรค!

“บอสไม่สบายหรือคะ”

หญิงสาวยกมือขึ้นแตะแก้มเขา แล้วก็เลื่อนมือขึ้นไปแตะหน้าผาก
ของชายหนุ่ม รอมก็ยื่นหนึ่งให้หญิงสาวสำรวจ

“ทำไมคิดว่าฉันป่วย”

“พอบอสมาอยู่ใกล้ๆ ดาว ดาวก็ตัวร้อน”

“เธอตัวร้อนแล้ววัดอุณหภูมิฉัน?”

“ความร้อนอาจมาจากบอสก็ได้นี่คะ”

“จริงหรือ แบบนี้ก็ต้องพิสูจน์”

“บอส!”

“เสียงดัง?”

รอมต้องสั่งสอนยายชื้อบื้อของเขาเสียหน่อย เดี่ยวนี้กล้าขึ้นเสียง
โวยวายใส่เขา ชายหนุ่มก็มหัน่าลงไปหาอีก

เขาเข้าไปใกล้จนละอองดาวตกใจ หญิงสาวออกแรงผลักเขา แล้ว
ก็หันไปเห็นน้ำฝน ซึ่งจะเดินเข้ามาก็ไม่กล้า จะถอยออกไปก็ไม่ทัน
เพราะละอองดาวเห็นเข้าแล้ว

“พี่ฝน ช่วยดาวด้วยค่ะ อู๋!”

ละอองดาวถูกบอสบ้าอำนาจจับแหวะยกตัวลอยหิวขึ้นจากเก้าอี้ เขายืดแขนขึ้น มองละอองดาวดินกระเด่วๆ อยู่กลางอากาศ

“บะ...บอส!”

“หุบปาก!”

ชายหนุ่มออกคำสั่ง ละอองดาวปฏิบัติตามทันที ยกมือขึ้นเปิดปาก เห็นแบบนี้ ชายหนุ่มก็ลดแขนลง แล้วก็สอดแขนรั้งขึ้นท้ายละอองดาวเอาไว้

“บอส”

“ยังไม่หุบปากอีก”

ละอองดาวอ้าปากจะเถียง เขาก็ทำท่าจะยกเธอลอยขึ้นสูงอีก หญิงสาวก็เลยรีบเกี่ยวแขนกอดรัดลำคอของชายหนุ่มเอาไว้

“เชิญครับคุณน้ำฝน”

“ค่ะบอส”

น้ำฝนต้องเดินเข้าไปที่โต๊ะทำงานของตัวเอง โต๊ะของละอองดาวกับโต๊ะของน้ำฝนอยู่ตรงข้ามกัน และเดินเข้าไปข้างในก็เป็นประตูห้องทำงานของรอม

ละอองดาวเกยคางลงบนบ่าของรอม มองน้ำฝนด้วยสายตาแว่วอน ต้องการขอความช่วยเหลือ แต่น้ำฝนจะช่วยอะไรละอองดาวได้

“เด็กดีนะคะครับ โวยวายเก่ง ต้องถูกทำโทษ”

“ดาวไม่ได้โวยวายนะคะ”

“เถียง?”

รอมฟาดฝ่ามือลงบนบั้นท้ายของละอองดาว หญิงสาวไม่เจ็บ แต่ตกใจมากกว่า ละอองดาวหันมุ่มๆ ยอมนั่งอยู่ในอ้อมแขนของรอม เพื่อป้องกันตัวเองไม่ให้ถูกเขาตีแรงกว่านี้

“ดาวเจ็บ”

“ตีเบาๆ บอบบางเหลือเกินนะ”

“บอสใจร้าย”

“ยายขีปน อยากรจะให้ตีอีกใช่ไหม”

“ไม่ค่ะ”

ใครจะชอบถูกตีกันล่ะ ละเองดาวจะสวดมนต์ก็กลัวเขาดู จะเถียงก็กลัวเขาดู สุดท้ายก็ต้องเลือกนั่งเงียบเพราะไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่า

“วันนี้มีงานด่วนอะไรหรือเปล่าครับคุณน้ำฝน”

“ไม่มีงานเร่งด่วนค่ะบอส”

“ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวพาเด็กดีไปสั่งสอนก่อนนะครับ”

น้ำฝนยิ้มให้กำลังใจละเองดาว แต่พอบอสหันไปมองเธอ น้ำฝนก็ต้องยืนสงบนิ่ง แล้วก็ทำหน้าที่เยือกเย็นไม่แสดงความรู้สึก

“ห้ามรบกวนนะครับคุณน้ำฝน”

“ค่ะบอส”

มันคือคำสั่งจากบอส หมายถึงไม่อนุญาตให้ใครเข้าพบ หรือรับสาย ในระหว่างการสั่งสอนเด็กดีที่บอสอุ้มติดมือเข้าไปในห้องทำงาน

น้ำฝนถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ รีบเดินไปด้านหลังโต๊ะทำงานของตัวเอง เปิดกระเป๋าสะพาย หยิบเอาโทรศัพท์ออกมา

“ต้องโทรศัพท์รายงานคุณผู้หญิง”

ละเองดาวเป็นสายให้วิทยารื่องผู้หญิงของรอม ส่วนน้ำฝนก็เป็นสายลับภารกิจพิเศษของนงา คอยรายงานความสัมพันธ์คืบหน้าของรอมและละเองดาว

“จะวัดไข้ให้”

“บอสไม่ใช่หมอนะคะ”

รอมอุ้มคนดีของเขาเข้าไปในห้องทำงาน ชายหนุ่มเดินอ้อมไปด้านหลังโต๊ะทำงานของเขา ตัวเองนั่งลงบนเก้าอี้แล้วก็วางละเองดาวลงบนตัก

“บอสน้อยดาวคะ”

แทนคำตอบ รอมรัดเอาละองดาวแน่นขึ้น ไม่ปล่อยหญิงสาว
ลงจากตัก ละองดาวหน้ามู่ย แต่พอสบตากับเขาก็ทำได้แค่หลบสายตา

‘คนอะไรตาคุชะมัด’

ถึงเขาจะชอบแก้มเธอ แต่แก้มกันแบบนี้กินไปหรือเปล่า เตี้ย
นั่งตัก เตี้ยวกอด เตี้ยวเอาตัวเองมาใกล้ มันเกินเลยความสัมพันธ์
ระหว่างเจ้านายกับเลขาฯ ไปแล้ว

จะจัดเป็นศัตรูก็ไม่ได้ เพราะเธอกับเขาไม่ได้บาดหมาง ละองดาว
องแงกับรอมบ้าง แต่เธอไม่ได้เกลียดชังชายหนุ่ม

จะจัดเป็นคนรักก็ไม่ได้อีกนั่นแหละ เรื่องแบบนี้ แค่คิดก็ขุ่นลุก
แล้ว นอกจากนี้รอมก็คงไม่สนใจผู้หญิงจิตซืดแบบละองดาวหรอก

เมื่อเทียบตัวเองกับผู้หญิงที่เคยเป็นข่าวกับชายหนุ่ม ผู้หญิงที่เคย
มาหาเขา ละองดาวก็ห่างไกลจากผู้หญิงที่เขาควงมากเหลือเกิน

รอมควงแต่ผู้หญิงสวย แต่ละองดาวไม่สวย

รอมควงแต่ผู้หญิงเซ็กซี่ แต่ละองดาวไม่เซ็กซี่

รอมควงแต่ผู้หญิงหุ่นสูงเพรียว แต่ละองดาวเตี้ยตัน

รอมควงแต่ผู้หญิงอกโต แต่...

ละองดาวก้มหน้าลงมองตัวเอง เรื่องนี้หญิงสาวไม่แพ้ผู้หญิง
ของเขาหรอก โตกว่ามากด้วยเพราะมารดาให้มาเยอะ

“คิดอะไรละอะหะอะ”

“หมายถึงฉัน?”

คำถามจากบอสทำให้ละองดาวได้สติ หญิงสาวยิ้มจืดเจื่อน
ให้เขา มัวแต่คิดละอะหะอะ เตี้ยวก็ถูกบอสดูเอาอีก

“ดาวว่าตัวเองคะ”

“จริงเหรอ”

“จริงคะ ดาวไม่โกหกหรอกคะ เพราะ...”

“ผิดศีล”

ละอองดาวยังพูดไม่จบ รอมก็พูดต่อให้ ชายหนุ่มเอนตัวพิง
พนักพิงของเก้าอี้ตัวใหญ่แสนสบาย แล้วก็ร้องละอองดาวให้เอนตัว
ตามมา

“บอส!”

“เสียงดังเธอ นี่เนาะ”

เขาจับศีรษะเธอดันเข้ามาชิดกับแผ่นอกกว้าง แล้วก็จับค้างไว้
แบบนั้น ละอองดาวตื่น แต่ก็ไม่รอด เพราะแรงน้อยกว่าเขา

นอกจากนี้ อยู่ดีๆ ร่างกายของเธอก็หมดแรงไปดื้อๆ ตัวก็ร้อน
แก้มก็ร้อน ไม่ใช่แก้มด้วยสิ แต่ร้อนทั้งหน้าทั้งตัวเลยต่างหาก

“จับกดไว้ให้หายใจไม่ออกเลยดีไหม”

เขาทำเหมือนแกล้ง แต่รอมไม่ได้หวังผลกลับแกล้งให้ละอองดาว
บาดเจ็บ เขากำลังลวนลาม จงใจทำให้ยายชื้อบื้อหัวนี้ไหวต่างหาก

“บอสใจร้าย”

“ไม่อยากจะให้ฉันใจร้าย ก็อย่าดื้อกับฉันสิ”

“ดาวไม่เคยดื้อกับบอสสักที แต่บอสนะชู้เออาๆ”

“ยังไม่รู้ตัวอีก เธอจะหึงดื้อทั้งขี้น”

รอมเกยคางลงบนศีรษะของเธอ แล้วก็คุยกับหญิงสาวไปด้วย
สองแขนของเขาโอบกอดร่างนุ่มละมุนเอาไว้

ยายนี้ตัวทั้งนุ่มทั้งหอมน่ากอด รอมก็กอดรัดพิดเหวี่ยงเอาตามใจ
ชอบ มารดาส่งละอองดาวมาให้เขาหลอกล่อเองนี่

ถ้าหากมีโอกาส เขาจะจับเธอกิน ผู้ใหญ่ก็ห้ามเข้ามายุ่ง ในเมื่อส่ง
กวางน้อยตาใสมาใกล้ชิดเสียร้ายเข้าชั้นเพลย์บอย มีหรือที่ละอองดาว
จะรอดมือเขา

ถึงเธอจะคิดว่าตัวเองไม่สวย แต่เขาก็เห็นอยู่เต็มสองตาว่า
ละอองดาวทั้งสวยและน่ารัก และเขาก็ชอบที่หญิงสาวแต่งตัวเรียบร้อย

น่ารักเหมาะสมกับบุคลิกของเธอ

คุณคงจะแต่งตัวเปิดยันตบไตใส่ฟุงรอมไม่สนใจ แต่ถ้าเป็นผู้หญิง
ของเขาจริงๆ ชายหนุ่มก็ต้องหวงแหนไม่ชอบให้เปิดเผยเนื้อตัว

เขาเจ้าชู้มาก และก็ขี้หึงมาก

จากที่เอ็นดู พออยู่ใกล้ก็เริ่มชอบพอ ด้วยความเป็นธรรมชาติ
ชอบทำอะไรเป็นเปื้อ แต่ก็จริงจังและสติไสของเธอแน่นแหละที่เป็นเสน่ห์
แบบไม่ต้องปรุงแต่งอะไรเลย

แต่คนชื้อบื้อแบบนี้ รอมต้องค่อยๆ ทะล่อม ถ้าหากเขารุกหนัก
เกินไป ละอองดาวจะต้องรีบถอยหนีจากเขาแน่

เพราะอะไรนะเธอ?

“ดาวอยากบวชชื่่ะ”

เธอเคยบอกเขาไว้แบบนี้ ทำเอารอมถึงกับตอบปฏิเสธในใจ
ทันที อย่าคิดเลยว่าจะได้บวช เขานี้แหละจะล่อลวงให้แมชชีน้อยหน้าใส
ของเขาผิดศีล!

“อย่าดี้อให้มากนัก”

“ดาวดี้อเธออะ”

ละอองดาวเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่ม เขาพยักหน้ารับ หญิงสาว
ดึงตัวขึ้นเล็กน้อย ได้แค่นั้นก็แค่นั้น เพราะรอมดึงเอาไว้

แต่เธอต้องการมองเขาให้ละเอียด นี่มันเกินกว่าจะเป็นเจ้านาย
กับเลขา ก็นึกแล้วนะ ตักของเขาทำไม่ถึงขอบอุทิศให้เธอนั่งเหลือเกิน

“บอสคะ”

“มีอะไร”

“บอสทำตัวแบบนี้ ดาวมีปัญหานะคะ”

“พูดมาสิ”

“บอสชอบถึงเนื้อถึงตัว มันไม่ดีนะคะ”

“ยังไง”

ละอองดาวจะบรรยายยังไงให้บอสหนุ่มสุดหล่อเข้าใจเธอนะ
ยิ่งตอนนี้ละอองดาวมีอาการแปลกๆ ด้วยสิ เธอต้องรีบแก้ไขปัญหา

“ดาว...”

“อีกอ้อกอยู่ได้”

“บอส อย่าเพิ่งเข้าใจผิดดาวค่ะ”

หญิงสาวยกมือขึ้นดันแผ่นอกของเขาเอาไว้ รอมยอมให้เธอดันตัว
ถอยห่าง แต่ก็ยอมให้แค่ระยะสุดแขนที่เธอทำได้เท่านั้น

“ทำไมถึงใกล้ไม่ได้ เนื้อตัวทำจากทองคำหรือไง”

“บอส อู๊ย!”

รอมตีหน้าซื่อ ก้มลงไปจูบข้อมือบอบบาง แล้วเกยคางลงบนข้อมือ
ของเธอ ละอองดาวเบิกตาโตขึ้น เพราะการสัมผัสผะแผ่วผ่านปากร้อน

“ก็แตะได้นี้ จูบได้ แแนบชิดได้”

“บะ...บอส”

“ครับผมคุณละอองดาว”

“บอสนะ ชอบแก้มดาว”

“ใส่ร้ายฉันอีกแล้วนะ”

ละอองดาวดึงแขนกลับ เป็นโอกาสให้เขาออกแรงกอดเธอแนบแน่น
จนหญิงสาวต้องเอนตัวกลับมาแนบชิดกับเรือนกายของเขากอีกครั้ง

เป็นผู้หญิงคนอื่น คงรู้ตัวไปตั้งนานแล้ว ว่าระหว่างเขากับเธอมัน
มีอะไรบางอย่างที่ซ่อนอยู่ มีแต่ยายชื้อบื้อบนตักเหนียวแหละที่ความรู้สึก
ซ้าเหลือเกิน

“มาคุยกันใกล้ๆ นี่ไม่ชอบตะโกน เจ็บคอ”

“วันก่อนดาวยังได้ยินบอสตะโกนด่าบอด้การ์ตของบอสอยู่เลย”

“ที่ไหน”

“ลานจอดรถค่ะ”

“แล้วเธอไปทำอะไรที่ลานจอดรถ”

“ก็ตามไปแอบดูว่าบอสแอบนัดสาวๆ ไว้หรือเปล่า จะได้รายงานคุณป้าค่ะ อู๋!”

ละอองดาวตอบเขาหมดเปลือก สายลับของมารดา น่าจะถูกเปลี่ยนชื่อเป็นสายรั่วมากกว่า มีข้อมูลอะไรก็ปล่อยรั่วไหล เก็บความลับไม่ได้เอาเสียเลย

“ขอโทษค่ะบอส”

“เพราะเธอทำตัวแบบนี้ละสิ ฉันถึงต้องจับตาดูเธออย่างใกล้ชิด เผลอเป็นไม่ได้ จ้องจะรายงานหม่ามีเรื่องของฉันตลอด”

“ดาวขอโทษค่ะ ดาวไม่ได้ตั้งใจ แต่ดาวรับปากคุณป้าไว้แล้วก็ต้องทำงานตามกำหนดค่ะ”

“ต้องทำงานกับฉันอย่างน้อยหกเดือนนะเธอ”

“ค่ะบอส”

หญิงสาวเผลอบอกความลับให้แก่เขาไปจนหมดเปลือกตั้งแต่ก่อนหน้าแล้ว ตอนนั้นก็เผลอบอกรายละเอียดปลีกย่อยตามไปอีก

เมื่อรอมถามก็ตอบตามความจริง เพราะจะโกหกก็ทำได้ไม่คล่องปาก ละอองดาวเป็นผู้หญิงแปลก แต่ก็มีควมน่ารักในตัวเอง

“ถ้าทำงานครบหกเดือนแล้วจะทำอะไร”

“ลาออกกลับไปอยู่บ้านไร่พร้อมสุขเหมือนเดิมค่ะ ดาวชอบอยู่ที่ไรค์”

“อยู่ที่ไร่ทำอะไร”

“ปลูกผลไม้ส่งขายค่ะ”

“ขายดีไหม”

“ขายดีมากค่ะ เราทำเป็นระบบ ส่งออกต่างประเทศด้วยค่ะ”

ละอองดาวพูดถึงบ้านไร่พร้อมสุขอย่างภาคภูมิใจ เพราะเป็นธุรกิจที่มารดารับช่วงต่อจากบิดา แล้วก็ลงแรงทำเพื่อรักษาไว้จนเจริญรุ่งเรือง

“เพราะแม่รักพ่อของดาว แม่จะรักษาทุกอย่างของพ่อเอาไว้ให้ดีที่สุด”

มารดาเคยบอกกับเธอแบบนั้น ละอองดาวชื่นชมความรักที่ทานมีต่อกัน แม่บิดาจะจากไปแล้ว แต่สุพรรณาก็ไม่คิดมีคนอื่น ไม่สนใจคนที่มาจับ ไม่ว่าจะหล่อหรือรวยแค่ไหน ก็มหน้าก้มตาทำงานแล้วก็เลี้ยงลูก หุ้มเหความรักให้แก่ละอองดาว เป็นทั้งพ่อและแม่ให้ดีที่สุด

“อยู่บ้านไรทำอะไร”

“ช่วยแม่ทำบัญชีรายรับรายจ่าย แล้วก็ดูแลคนงานค่ะ”

ละอองดาวตอบแล้วก็โน้มหน้า รอมเห็นแบบนั้นก็ตะหนัไว้ใต้คางนุ่มลุ่มไปไล่แผ่วเบา ละอองดาวยกมือขึ้นจับมือเขา

เธอจับเพื่อให้เขาหยุดเกลี้ยแก้ม ส่วนรอมถือโอกาสจับมือละอองดาวแล้วก็ดึงมือหญิงสาวลงไปวางบนตัก

“ปล่อยค่ะ”

“ทำไมต้องปล่อย”

“บอสคิดว่าดาวซื้อบ๊องหรือคะ”

“อ้อ คิด”

ละอองดาวค้อนให้บอสสุดหล่ออย่างลืมหูลืมตา รอมตอบแบบไม่เสียเวลาคิดเลยสักนิด แสดงว่าความคิดนี้ฝังอยู่ในสมองเขาตลอดเวลาสินะ

“บอส”

“ไม่ต้องมาโอตครวญ ก็เธอซื้อบ๊องจริงๆ”

“แต่ดาวก็รู้นะคะว่าตอนนี้มันแปลกๆ”

“แปลกยังไง”

“บอสแกลิ่งดาว”

“ฉันมีเหตุผลอะไรต้องทำแบบนี้”

“เพราะบอสไม่พอใจที่ดาว...”

“รายงานเรื่องส่วนตัวของฉันกับแม่ฉัน”

รวมพูดต่อให้เอง เพราะละอองดาวอีกอักเหลือเกิน หญิงสาว พยักหน้า แล้วก็ยิ้มบางส่งให้ชายหนุ่มเหมือนต้องการเอาใจ

“พูดกับเธอมากแล้วคอแห้ง ป้อนน้ำฉันหน่อย”

อยู่ดีๆ ชายหนุ่มก็ออกคำสั่ง ละอองดาวถอนหายใจ แต่ก็ยอม ยื่นมือไปหยิบแก้วน้ำขึ้นมา ประคองส่งไปถึงปากของรวม

“คุณป้าท่านเป็นห่วงบอสนะคะ บอสก็อายุไม่น้อยแล้ว แก่มาก แล้วนะคะ”

“แต่ก็ๆ”

รวมล่ำลักน้ำ ละอองดาวรีบยื่นมือไปวางแก้วน้ำ หญิงสาวดึง ผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าเสื้อ แล้วก็ช่วยซับริมฝีปากให้เขา

“บอส เป็นไรมากหรือเปล่าคะ”

มีอนุบลูบแก้มเขา อีกมือก็ช่วยซับริมฝีปากให้ รวมก็ไอค็อกแฉก เพราะคำพูดของละอองดาว ผู้ชายอายุสามสิบสามคือคนแก๊งนั้นหรือ!

“ละอองดาว”

“คะบอส”

“เธอบอกว่าฉันแก่”

รวมจับมือละอองดาวที่กำลังซับริมฝีปากให้เขา แล้วก็จ้อง หญิงสาว ละอองดาวพยักหน้า แล้วก็ยิ้มส่งให้เขา หวังลดระดับโทสะ ของเจ้านายหนุ่ม

“ก็บอสอายุตั้งสามสิบสามแล้วนะคะ แก่กว่าดาวตั้งสิบปี บอส ควรแต่งงานมีครอบครัวตั้งนานแล้ว แต่บอสไม่ยอมแต่งงาน ทำตัวเป็น พ่อพวงมาลัย ลอยไปก็ลอยมา บอสอาจจะไม่พอใจคุณป้า ไม่พอใจดาว แต่คุณป้าทำเพราะเป็นห่วงบอสนะคะ บอสล่าสอนถึงขนาดนี้ มีโอกาส จะติดโรคได้นะคะ”

“ยายละอองดาว”

รวมกัณฑ์นรรอด เหมือนต้องการช่วยเตือนสติตัวเองไม่ให้
เพลอตัวบิบบคองดาว คนปากดีแบบนี้ต้องโดนหนักๆ

“แหม ไหนๆ ก็ได้พูดแล้ว ขออนุญาตพูดต่อเลยนะคะ บอสนะ
ทำตัวเหมือนเด็กมากเลยนะคะ บอสควรรหาผู้หญิงสักคน คบหากัน
อย่างจริงจัง แล้วก็รีบแต่งงาน ก่อนที่เอ๋...”

ละอองดาวก็มหน้าล่งต่ำ แล้วแก้มก็แดงระเรื่อ รวมต้องการ
ฟังต่อให้จบว่าละอองดาวต้องการพูดอะไรกันแน่

“พูดให้จบ นี่คือคำสั่ง”

“ก่อนที่บอสจะใช้งานไม่ได้ตามอายุที่มากขึ้นทุกวันค่ะ”

“เธอคิดว่าฉันแก่ขนาดนั้นหรือไง”

“อันที่จริงรูปร่างหน้าตาของบอสก็ยังไม่หุ่มแน่น แต่บอสอายุ
สามสิบสามแล้วนะคะ ไม่ใช่ยี่สิบสาม”

สำหรับละอองดาว ถ้าหากมองแค่ตัวเลขอายุของรวม เทียบกับ
อายุของตัวเอง ก็ไม่แปลกที่เธอจะคิดว่าชายหนุ่มแก่กว่าเธอมาก

“เธอกำลังทำทนายฉันนะละอองดาว”

“ดาวเปล่า นะคะ ดาวพูดก็เพราะดาวเป็นห่วงบอส คุณแม่ของเรา
เป็นเพื่อนสนิทกัน ถึงเราจะไม่ได้สนิทกัน แต่...พอทำงานด้วยกันแล้ว
ดาวก็เป็นห่วงบอสเหมือนกันนะคะ”

“เธอเนียนะเป็นห่วงฉัน”

“เป็นห่วงสิคะ เพราะบอสใช้ชีวิตเหมือนไม่รักตัวเอง ทำงานหนัก
ปาร์ตี้นัก ดื่มหนัก แล้วก็มึนเซ็กซ์หนักมากด้วยค่ะ”

“หุบปาก ละอองดาว”

“ค่ะ ดาวจะหุบปากแล้วค่ะ บอสอย่าทำเสียงแบบนี้สิคะ ดาว
กลัว”

ยายชื้อบื้อนี่กลัวเขาจริงนะเธอ แต่ละอย่างที่พูดออกมา และ
เพราะเขายอมให้เธอเห็นตารางชีวิตของเขา เพื่อให้เธอรายงานมารดา

หาเรื่องทำโทษดึงตัวหญิงสาวมาใกล้ชิด ละอองดาวถึงได้เชื่อเต็มร้อย
ว่าเขามีนัดกับสาวๆ เพื่อมีเซ็กซ์กับสาวสวยเหล่านั้นเกือบทุกวัน

